Țara noastră aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă

PROMOVAREA FEMEII ÎN POLITICA MARE, PRIN... „FORCEPSUL POLITIC AL PARTIDELOR“ pag. 11

ZIAR ANTI-SISTEM

SCRUTINUL ELECTORAL DIN 11 DECEMBRIE 2016 pag. 6

REFLECTOR argeșean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ȘI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 338** - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **22 decembrie 2016 - 6 ianuarie 2017** ● 1,5 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil“

AMNISTIA ȘI GRAȚIEREA - ACTE JURIDICE CU VALOARE ECONOMICĂ ȘI UMANITARĂ pag. 8

PRIMARUL ȘI ROLUL SĂU HOTĂRÂTOR ÎN ALEGERILE LOCALE ȘI PARLAMENTARE pag. 4

EDITORIAL

PSD și ALDE, un nou început

PSD... „NAȘUL POLITIC“ AL POLITICII ROMÂNEȘTI

Social democrația în Românis a câștigat. Trăiască social democrația!

Dacă am fi trăit acum 60 de ani, probabil că acest slogan ar fi fost pronunțat de majoritatea cetățenilor actualei Românii. Alegerile din 11 decembrie 2016 pot constitui o perioadă de referință a cursului politicii românești care, puțin câte puțin, se îndreaptă pe făgașul acceptat de majoritatea românilor care doresc să trăiască în granițele firești le frumoasei noastre țări. Această etapă, începută la sfârșitul anului 2014, când ni s-a impus pentru prima dată în istoria României moderne de la Cuza până în prezent, un președinte etnic german aparținând unei minorități din Transilvania. Fără nicio discuție, că nici chiar etnicii germani din România nu sunt de acord cu modul dictatorial în care actualul președinte Klaus Iohannis încearcă să deturneze interesele statului român către cele 15 puteri europene care au creat statutul UE, un statut colonialist impus unei Românii devenită colonie. Sigur, unii vor spune că românii au acceptat după detronarea domnitorului Cuza un principe german în persoana fostului rege Carol I. Numai că, diferența între ce a făcut Carol I și Ferdinand și ce face în prezent actualul președinte, seamănă mai mult cu o trădare națională, decât cu o conducere care are obligația să respecte, datorită jurământului, articolul 1 din legea fundamentală, Constituția. Aceasta precizează fără echivoc „România, stat național, unitar, independent, indivizibil și suveran”. În aceste condiții, orice român din numărul celor 80% a majorității, își pun întrebarea asupra măsurilor aspre de distrugere a țării, conform intereselor UE, așa cum prin modificarea Constituției în 2003, au stabilit marile puteri, prin art. 135 punctul g: „aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele UE”. Să te crucești asupra modului în care este interpretat art.1 din Constituție. De aceea, probabil primul obiectiv avut în vedere de domnul președinte Iohannis, să respecte ad-literam „interesele Uniunii Europene”, nu interesele naționale ale României.

Și atunci președintele a pornit la treabă

Cu ajutorul fariseilor naționali de tipul Monica Macovei, Alina Gorgiu, Traian Băsescu, a continuat politica lui Traian Băsescu de intimidare a populației și chiar prin intimidarea serviciilor de securitate națională care suntem siguri că au avut unele rezerve în ceea ce privește distrugerea economiei și a capitalismului românesc. Sigur este faptul că acest început a fost în 22 decembrie, când marile puteri l-au „păcălit” și pe Ion Iliescu, care a acceptat mai de voie, mai de nevoie, „capitalismul de cumetrie” care nu a însemnat altceva decât scoaterea la suprafață a unor nereguli a economiei românești, beneficiară a neștiinței de interpretare a economiei de piață. „Proletarii capitaliști”, desprinși din rândul „proletarilor comuniști conducători”, au făcut ce au știut mai bine, încă de pe timpul fanarioților. Să se închine făcând temelele la puzderia de „pârliți capitaliști” care cu câțiva dolari în buzunar au cumpărat active importante ale statului român, distrugând până în temelii ceea ce a construit cu inteligență chiar „neamțul Carol I”. A urmat lovitura dată sistemului bancar românesc al cărui mentor a fost fanariotul Mugur Isărescu, care „a închinat” sistemul bancar românesc distrugătorului FMI, Banca Mondială, într-un cuvânt, finanțelor mondiale cu sediul la Washington. Până la distrugerea fabricilor până în temelii, nu a mai fost decât un pas, iar argeșenii, dacă ne raportăm doar la ei, văd cu ochii lor porțiunea de la fabrica de bere

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 13 26 11 44 19 28

Citește-l și dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

până spre Bascov, unde au rămas şomeri peste 20000 de munciori. Sigur că am putea continua să nominalizăm cine a făcut acest lucru. Numai că, ţinând cont de miza actualelor alegeri din 11 decembrie 2016, avem datoria să privim cu încredere în viitor, pentru că încă din 2012, în România a început un proces intens de recunoaştere a greşelilor economice, politice şi militare. Acest proces a început în 2012 şi s-a terminat prin lovitura criminală de la Colectiv. Evit să spun cine este vinovat, până când justiţia nu se va pronunţa şi sunt convins că mai devreme sau mai târziu, aceasta va face dreptate. A urmat puternica lovitură dictatorială dată de preşedintele Iohannis, când, având deasupra „sabia distructivă a DNA", atât PSD cât şi PNL-ul lui Antonescu, au acceptat impunerea unui guvern ilegitim în fruntea căruia a fost numit un funcţionar de la Bruxelles. Acest lucru nu trebuie uitat de poporul român. Mai mult decât atât, nu trebuie să uite şi să ierte, pentru că acest lucru, istoric, nu s-a mai întâmplat decât pe timpul domniei fanariote când veneau domnii numiţi prin „firman" de la Înalta poartă. Nici chiar Stalin nu a îndrăznit decât în nişte condiţii, la care au contribuit învingătorii de după război, nu au avut curaj să numească un prim ministru cu domiciliul la Moscova. Că au fost o Ana Pauker şi alţii, în Guvernul de după 06 martie 1945, este o altă problemă. Am trecut în revistă foarte scurt situaţia reală actuală în care un partid social democrat a reuşit câştigarea detaşată şi obţinerea unui scor electoral de excepţie în alegerile din 11 decembrie 2016. Amintim în acest sens, faptul că PSD a obţinut la camera deputaţilor un procent de 59,1% iar la senat 58,97%, iar aliatul său, o fracţiune rămasă de la Brătieni, numită ALDE, a obţinut la Camera Deputaţilor 6,42% şi la Senat 7,08%. Toate acestea în condiţiile în care teroarea asupra celor două partide a fost de nemaiîntâlnit, încălcându-se cele mai elementare norme de conduită politică. Dacă s-o fi furat ceva, înseamnă că votul majorităţii românilor, sătui de politice de austeritate impusă de preşedintele României prin premierul Cioloş, a fost hoărâtor, lucru dovedit prin colorarea politică a Hărţii României, cu culoarea roşie, simbolul stângii înfiinţată de socialistul Dobrogeanu Gherea la începutul sec. XIX. Cele 3 judeţe, cu preponderenţă maghiară, suntem convinşi că vor fi alături de populaţia românească cu care au trăit în bună pace, timp de 1000 ani, iar nicio diversiune venită de la Budapesta sau de la Bruxelles nu va reuşi să strice echilibrul comunitar dintre români, maghiari, saşi şi secui.

„Fundalul politic" prin care PSD a câştigat, în alianţă cu ALDE, alegerile

Sigur că este mult de spus în analiza unei perioade scuret din viaţa unei naţiuni, drept urmare vrem să aducem în atenţia opiniei publice scorul electoral obţinut de organizaţia judeţeană PSD Argeş, în fruntea căruia se află ca preşedinte cercetătorul fizician Şerban Valeca şi ceilalţi membrii ai biroului politic, alături de care se află secretarul general al organizaţiei judeţene, în persoana energicului primar al oraşului Mioveni, Ion Georgescu. Argeşul a devenit un miracol în aceste alegeri, în condiţiile în care, într-adevăr, de la revoluţie încoace era considerat un judeţ roşu, adică de stânga. Datorită acestui lucru, şi măsurile de coerciţie împotriva conducerii acestui partid au fost deosebit de energice din partea fostului preşedinte Traian Băsescu, dar mai cu seamă, din partea actualului preşedinte, care a vrut totul: „partidul său, parlamentul său, prim ministrul său, serviciile sale", într-un cuvânt, „dictatura totală". Sigur, trebuie precizat faptul că meritele în afară de cele ale conducerii judeţene, au fost ale primarilor care au fost exponenţii nemulţumirilor populare şi care fără niciun efort suplimentar, au dus partidul spre o victorie utilă pentru România. Din cele 103 localităţi din Argeş, 98 au fost câştigate de PSD şi ALDE. Oare acest lucru ce trebuie să însemne? Că populaţia s-a săturat după 25 de ani de lipsuri de salarii sub limita existenţei umane, când populaţia a fost transformată în servitori ai Europei, iar apelativele ar putea continua. Acum, a venit timpul ca noul guvern care va fi rezultat în urma votului destul de hotărât al cetăţenilor, să pună în practică un program de redresare economică, politică şi chiar militară. Am spus acest ultim lucru, pentru că problema nr. 1 pentru România este apărarea ţării împotriva oricărui cotropitor de teritoriu, indiferent de unde vine.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

CLASAMENT DUPĂ VOTURI PSD ÎN ARGEŞ

NR. CRT.	LOCALITATEA	POPULATIE	VOTURI	% PSD	(P) în funcţie	(P) ales
1	MUNICIPIUL PITEŞTI	176747	21708	45,47		*
2	ORAŞ MIOVENI	34550	8483	69,96	*	*
3	MUNICIPIUL CÂMPULUNG	36944	5217	45,86		*
4	MUNICIPIUL CURTEA DE ARGEŞ	33418	4718	46,30		*
5	ORAŞ TOPOLOVENI	9437	2757	62,61	*	*
6	CĂLINEŞTI	11157	2747	54,38	*	*
7	ORAŞ ŞTEFĂNEŞTI	15237	2651	47,73		*
8	BASCOV	10519	2276	57,78	*	*
9	MIHĂEŞTI	6124	2020	66,29	*	*
10	MĂRĂCINENI	5246	1815	71,03		*
11	RUCĂR	6045	1777	54,89	*	*
12	BRADU	7714	1621	45,19		*
13	PIETROŞANI	5667	1617	64,99	*	*
14	STÎLPENI	5024	1589	61,42	*	*
15	LEORDENI	5704	1554	65,29	*	*
16	BĂICULEŞTI	6105	1521	53,05	*	*
17	ORAŞ COSTEŞTI	10639	1433	31,76		
18	LEREŞTI	4642	1354	58,43		*
19	CORBENI	5873	1329	56,33	*	*
20	MOŞOAIA	5707	1328	52,16	*	*
21	BOGAŢI	4497	1316	69,22		*
22	ALBOTA	3928	1305	69,86	*	*
23	VALEA MARE PRAVĂŢ	4276	1296	57,93		*
24	PRIBOIENI	3530	1284	64,29	*	*
25	POIANA LACULUI	6513	1262	44,35		
26	STOENEŞTI	4579	1222	63,38	*	*
27	BEREVOEŞTI	3508	1160	71,82	*	*
28	ANINOASA	3349	1159	62,85	*	*
29	DÎRMĂNEŞTI	3552	1150	65,48	*	*
30	DOMNEŞTI	3156	1142	60,97	*	*
31	BĂLILEŞTI	4069	1118	53,72	*	*
32	COŞEŞTI	5279	1078	38,37	*	
33	DAVIDEŞTI	3110	1032	70,78	*	*
34	ŢIŢEŞTI	5127	1025	47,51	*	
35	ALBEŞTII DE ARGEŞ	6054	1021	37,19	*	
36	VLĂDEŞTI	3223	1001	59,68	*	*
37	UNGHENI	2798	1000	67,93	*	*
38	MERIŞANI	4643	982	51,33	*	*
39	MĂLURENI	4685	979	52,63	*	*
40	SLOBOZIA	4773	979	39,79		*
41	ROCIU	2503	973	82,04	*	*
42	MICEŞTI	4624	960	44,32	*	*
43	CICĂNEŞTI	2105	952	83,14	*	*
44	BUDEASA	4127	943	46,68		*
45	HÎRTIEŞTI	2290	931	87,00	*	*
46	TIGVENI	3493	885	63,35	*	*
47	BOTENI	2429	877	60,27	*	*
48	VEDEA	3612	877	47,81	*	*
49	BĂBANA	2899	859	60,79	*	*
50	GODENI	3002	847	55,25	*	*
51	HÎRSEŞTI	2286	843	72,05	*	*
52	ŞUICI	2451	837	70,63	*	*
53	CIOFRÎNGENI	2349	826	73,61	*	*
54	RECEA	2767	821	60,85	*	*
55	BUZOEŞTI	5655	809	33,79		
56	STOLNICI	3065	761	55,10	*	*
57	POPEŞTI	2013	759	73,97	*	*
58	SĂPATA	1626	754	70,40		*
59	MUŞĂTEŞTI	3684	750	42,25	*	*
60	CORBI	4095	749	37,24		
61	LUNCA CORBULUI	2700	746	68,56		*
62	SCHITU GOLEŞTI	5075	736	35,31	*	
63	AREFU	2464	720	60,96	*	*
64	CUCA	2102	712	66,35	*	*
65	MIROŞI	2367	700	71,64	*	*
66	CEPARI	2236	700	63,40	*	*
67	RĂTEŞTI	3064	698	47,41	*	*
68	COTMEANA	1909	695	64,83	*	*
69	VULTUREŞTI	2809	686	52,89	*	*
70	OARJA	2834	686	42,50		
71	VALEA DANULUI	3022	676	44,21	*	*
72	CĂTEASCA	3721	638	34,86		
73	BÎRLA	4629	630	32,86	*	
74	COCU	2313	628	62,54	*	*
75	RÂCA	1128	601	95,24	*	*
76	DRĂGANU	1955	590	57,05	*	*
77	NUCŞOARA	1446	589	70,03	*	*
78	SĂLĂTRUCU	2226	583	63,23	*	*
79	DOBREŞTI	1783	583	59,91	*	*
80	NEGRAŞI	2047	565	49,77	*	*
81	BUGHEA DE JOS	3083	562	39,35		
82	CETĂŢENI	3006	509	34,06	*	
83	ŞTEFAN CEL MARE	2366	493	41,18		
84	BRĂDULEŢ	1816	481	50,00	*	*
85	MOZĂCENI	2142	481	46,29	*	
86	CĂLDĂRARU	2367	457	37,45	*	*
87	UDA	1959	452	39,75	*	
88	TEIU	1357	434	56,58	*	*
89	BELEŢI-NEGREŞTI	1878	433	42,45	*	*
90	VALEA IAŞULUI	2767	433	32,58		
91	POIENARII DE MUSCEL	3409	421	28,77		
92	IZVORU	2197	401	39,74	*	
93	MIOARELE	1601	368	45,04	*	*
94	BUGHEA DE SUS	3002	351	24,44		
95	DRAGOSLAVELE	2628	350	25,71	*	
96	MORĂREŞTI	1857	329	33,06		
97	SUSENI	3067	327	22,61		
98	DÎMBOVICIOARA	925	315	50,07	*	*
99	ALBEŞTII DE MUSCEL	1574	261	26,36		
100	BOŢEŞTI	1133	218	30,87		
101	CIOMĂGEŞTI	1147	206	30,60		
102	POIENARII DE ARGEŞ	999	95	15,67		

COMUNA DIN PARIS, „MAMA“ NOȚIUNII DE COMUNISM

CUVÂNTUL „COMUNISM“ – FOLOSIT CA SPERIETOARE ÎN POLITICĂ ÎN PERIOADA ACTUALĂ

CE ESTE COMUNISMUL

Este grav ce se întâmplă în politica mondială actuală, când noțiunea de comunism este folosită „fără just temei“, prin care se încearcă să se dea o tentă greşită a actualei politici a marilor magnați promovată de marea masonerie mondială, având ca scop îmbogățirea exagerată a unor mari corporații mondiale. De aceea, facem precizarea asupra faptului că „ACEST ZIS COMUNISM“ este o „DOCTRINĂ SOCIALĂ, POLITICĂ ŞI ECONOMICĂ, CONSTITUITĂ PE PRINCIPIUL ABOLIRII PROPRIETĂȚII PRIVATE ASUPRA MIJLOACELOR DE PRODUCȚIE (instituții, fabrici, uzine) ŞI INSTAURĂRII PROPRIETĂȚII COLECTIVE (a tuturor cetățenilor) ASUPRA LOR“. Pentru că această doctrină a căpătat conotații periculoase, fiind transformată într-o luptă în primul rând politică, ea trebuie explicată amănunțit de către mijloacele media, de către Academia Română şi, nu în ultimul rând, de „Institutul De Cercetări Asupra Comunismului“. Că într-adevăr există acest institut reprezintă un mare câştig privind măsurile care pot contribui la motorul dezvoltării pe mai departe a societății. Numai că acest institut se află într-o mare eroare, prin faptul că el nu reprezintă un „pol important de discuții corecte, ştiințifice şi bine documentate“ privind unele elemente esențiale pe care acest institut „le dă la spate“, sau le acoperă intenționat ca urmare a mijloacelor de subvenționare din partea marilor corporații şi a marilor state care au interes ca majoritatea zdrobitoare a cetățenilor „care produc plus valoare“ să nu poată beneficia decât infim de bunurile pe care această majoritate zdrobitoare o produce pentru societate. În acest context putem spune că la baza tuturor bunurilor produse, la baza tuturor conflictelor dintre țări iar, în interiorul țării, între diversele doctrine politice stă în final dorința puterilor mari de dominare a cetățenilor proprii sau a cetățenilor din țările cucerite. Datorită acestui lucru, am spus încă de la început că la baza teoriei politice lansate de Marx şi Engels (un german şi un englez) a stat „marea mişcare a săracilor din Franța“, care, pentru o perioadă de timp, au creat în 1793 „statul francez“ numit Comuna din Paris. Este pentru prima dată când majoritatea cetățenilor pe care doctrina îi numeşte „proletari“ a pus mâna puterea statului monarhic francez şi din punct de vedere politic. În interiorul „statului francez Comuna din Paris“ s-a dezlănțuit un război civil, care prin efectele sale, a constituit „marele motor al dezvoltării“ unei mari clase politice numită „burghezie“, care s-a transformat după aproape 100 de ani în „burghezia proletară“, ce a ținut în România până la 22 decembrie 1989.

CE PRINCIPII AU STAT LA BAZA COMUNEI DIN PARIS ŞI, RESPECTIV, A COMUNISMULUI

Trebuie precizat de la început că la baza comunismului a stat principiul de milenii al societății omeneşti „COMUNA PRIMITIVĂ“, care s-a dezvoltat încet şi aproape de la sine datorită faptului că la baza ei stătea principiul „familial“: tată, mamă, copii, nepoți, strănepoți, veri de toate gradele, care prin înmulțirea exagerată tatăl, ca suveran al familiei comunei, nu mai putea face față conducerii numeroasei familii. Prin îndepărtarea gradului de rudenie în cadrul comunei primitive au apărut şi primele „reacții divergente“ în ceea ce priveşte conducerea colectivă a numeroasei familii primitive. În interiorul ei au apărut latent primele conflicte familiale, care, în final, au generat primele conflicte denumite tribale, unde, de această dată, familiile mai îndepărtate nu au mai respectat „conducerea primului tată“. În acest context, istoria face trimitere la cele două perioade destul de îndelungate în dezvoltarea societății, şi anume: perioada matriarhală, când mama conducea familia, şi perioada patriarhală, când tatăl şi, respectiv, bărbatul deținea conducerea datorită unor calități superioare reprezentate de „putere fizică şi mentală“ asupra femeii, care a rămas în continuare să-şi dovedească „puterea existenței sale“, reprezentată de fecunditate, având ca scop fundamental înmulțirea populației şi perpetuarea speciei umane.

AGRESIVITATEA POLITICĂ APĂRUTĂ ÎN SOCIETATE

Cetățenii au luptat dintotdeauna împotriva „TAȚILOR SOCIALI“, adică împotriva conducătorilor care au pus mâna pe putere împotriva intereselor lor. Datorită acestui lucru, oamenii de cultură, ştiință şi puterea militară s-au dezbinat, privind diferit modalitatea de conducere a treburilor societății. Una dintre problemele importante care a avut reverberații grave prin declanşarea marilor conflicte dintre familii devenite state a constituit-o înființarea în 1821 a Partidului Comunist. Prin această teorie s-a încercat diminuarea puterii unor elite conducătoare asupra majorității cetățenilor. Această diminuare a avut loc odată cu înființarea unor organizații de apărare a drepturilor lor, care au culminat în final cu înființarea în 1948 a ONU. Prin înființarea Partidului Comunist, cele două mari puteri europene Anglia şi Germania, simțind efectele grave asupra majorității populației, au încercat la începutul secolului al XIX-lea exportul comunismului la marginea Europei, iar locul cel mai propice era marea putere rusă, atât numeric, cât şi militar. Aceasta, în condițiile în care cele trei mari puteri europene

(continuare în pagina 5)

PRIMARUL ŞI ROLUL SĂU HOTĂRÂTOR ÎN ALEGERILE LOCALE ŞI PARLAMENTARE

A venit timpul ca Primarului localităţii să i se asigure cel mai important loc în cadrul societăţii

Deşi în opinia publică rolul „Instituţiei primarului" este uneori asemuit cu „rolul Acarului Păun" sau mai pe româneşte „semnezi ca primarul", acest lucru nu reprezintă realitatea satului sau localităţilor din România. În acest context, pentru a întregi ceea ce dorim să spunem, facem trimitere la legea administraţiei publice locale purtând numărul 215/2001. Că majoritatea cetăţenilor nu fac mare lucru pentru ca „spiritul puterii primarului" să ajungă la ultimul cetăţean din localitatea pe care o conduce, aşa cum în mod clar şi precis este precizat din art. 61 al acestei legi. Sigur că de la „vlădica Preşedintele României", continuând cu ce-a de-a treia putere în stat, cea judecătorească în care este inclusă şi autoritatea Ministerului Public respectiv Parchetul pentru ca apoi să nominalizăm prima putere în stat reprezentată de Parlament. Acesta conform Constituţiei la art.61 face precizarea fără echivoc de care trebuie să ţină cont şi celelalte puteri ale statului respectiv Puterea Judecătorească şi preşedintele că acest Parlament este „Organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării". Am făcut acestă precizare pentru a o lega de art. 61 din legea nr.215 cu privire la importanţa funcţiei pe care o îndeplineşte un Primar de localitate, pe care în prezent una dintre puterile statului o ignoră. Iată conţinutul art. 61 al legii nr. 215:

(1) Primarul îndeplineşte o funcţie de autoritate publică.....Prin această precizare a legiuitorului putem trage concluzia asupra faptului că primarul localităţii „îndeplineşte o funcţie de autoritate publică", adică aşa cum vom preciza în pct. 2, primarul este o personalitate de care trebuie să ţină cont toate autorităţile statului, datorită faptului că aici în localitate se traduc în fapt toate legile şi hotărârile naţiunii aşa cum sunt precizate la acest punct. „Primarul asigură repsectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a prevederilor Constituţiei precum şi punerea în aplicare a legilor, a decretelor preşedintelui României, a hotărârii ordonanţelor guvernului, a hotărârii Consiliului local iar prin personalitatea sa, primarul dispune măsurile necesare acordând sprijin pentru aplicarea ordinelor şi instrucţiunilor cuc aracter normativ al miniştrilor, ale celorlalti conducători ai autorităţilor administraţiei publice centrale, ale Prefectului, precum şi a hotărârilor Consiliului Judeţean în condiţiile legii". Iată de ce putem spune fără să greşim că Primarul şi Instituţia Primarului nu trebuie să fie de neglijat de nicio autoritate a statului, chiar dacă se cheamă Preşedinte, judecător, procuror, senator sau deputat, prefect, jandarm sau poliţist pe teritoriul localităţii în care a fost ales de cetăţeni, „Primarul face legea", el se supune numai legii şi odata la 4 ani dă raportul alegătorilor care îi vor prelungi mandatul sau nu. În aceste condiţii considerăm necesar ca în primul rând primarul localităţii, indiferent de rang să cunoască la perfecţiune prevederile legilor, a prevederilor Constituţiei şi niciunui reprezentant al statului nu trebuie să-i fie permis să ia peste picior un Primar. Aceasta pentru că legiuitorul a precizat clar: „Primarul îndeplineşte o funcţie de autoritate publică", pe aceeaşi treaptă sau rang cu celelalte autorităţi ale statului. Am făcut acestă trecere în revistă avându-se în vedere că în aceste zile a avut loc evenimentul cel mai important al unei naţiuni reprezentat de alegerile parlamentare care se desfăşoară o dată la 4 ani.

Rolul Primarului privind organizarea scrutinului electoral

Sigur este faptul că sarcina organizării alegerilor privind problemele tehnice şi organizatorice cad în sarcina „autorităţii naţionale" şi în sarcina Guvernului respectiv a Ministerului de Interne a cărui răspundere se limitează la asigurarea ordinii şi pazei centrilor de votare. În cadrul acestei activităţi importante în viaţa oricărei naţiuni, datorită dezvoltării tenice, a apărut Instituţia „Ministerului Informaţiilor" din cadrul STS (Serviciul de Transmisiuni Speciale). Acesta este cel care asigură transmiterea informaţiilor dintre autorităţile electorale iar în prezent la ultimele alegeri, ca o noutate a fost „tableta". Toate aceste măsuri şi procese tehnice privind desfăşurarea alegerilor locale şi parlamentare sunt în coordonarea şi a primarului localităţii. În momentul când se declanşează campania electoral, rolul primarului este hotărâtor, el fiind obligat deşi face parte dintr-un partid politic, să

fie echidistant asigurând condiţii egale pentru toate forţele politice participante la actul electoral. Tot acest proces electoral cade în sarcina Primarului începând cu pregătirea sediilor de votare, panourilor publicitare, iluminatul, paza şi alte actvităţi. Sigur ca să vorbeşti despre activitatea unui primar, doar în cadrul procesului electoral în care sunt inncluse: alegerile preşedintelui o dată la 5 ani, alegerile europarlamentere, alegerile locale, referendumurile dacă au loc şi toate aceste culminând cu alegerile parlamentare care se desfăşoară o dată la 4 ani. De aceea putem spune fără să greşim că eforturile unui primar în decursul celor 4 ani de mandat sunt extraordinar de mari, iar uneori unii dintre primari plătesc chiar cu viaţa acest efort. Amintim doar ultimul caz al Primarului de la Domneşti care cu 2 -3 săptămâni de zile înainte de alegeri a făcut infarct. De aceea tragem un semnal important Parlamentului şi Guvernului cu privire la îmbunătăţirea imediată a salarizării şi remunerării primarului care nu trebuie să fie chiar sub salariul unui profesor debutant sau al unui medic rezident. Au fost discuţii în cursul anului 2016 de „Guvernul Cioloist" numit de preşedintele Iohannis cu acordul de la Bruxelle cu privire la salarizarea primarilor. Sigur că pe preşedintele Iohannis nu în doare nici in cot de administraţia publică locală românească, făcând tot ceea ce este posibil ca această administraţie să fie cea mai proastă administraţie plătită de pe glob, raportată la eforturile grele în care-şi desfăşoară activitatea. Un primar nu are voie să ia de la nimeni nimic. El trebuie să fie un bun gospodar şi să facă parte din clasa de mijloc având existenţa asigurată pentru el şi familia sa, mai mult decât decent. De asemenea nu putem fii de acord cu măsurile de coerciţie pe care unele instituţii ale statului le instituie asupra primarilor încât aceştia au devenit nu doar stresaţi psihic ci chiar ostracizaţi din partea unor instituţii ale procurorilor care au găsit calea de trimitere în puşcărie fără o justă şi temeinică analiză. Amintim în acest sens, în Argeş cei peste 30 de primari care de câţiva ani stau cu sabia procurorilor deasupra capului privind art. din Codul Penal „neglijenţă în serviciu". Oare unui primar de localitate, care trebuie să răspundă legal, de la respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor şi până la „ordinatorul de credite", nu i s-au pus prea multe „în spinare", contra unui salariu de „mizerie" raportat la efort? Credem că în primul trimestru de la numirea Guvernului şi a Parlamentului, acesta are obligaţia de a revizui salarizarea personalului de conducere a Primăriilor în frunte cu primarul şi viceprimarul. Noi nu spunem ca doctorul si profesorul nu sunt importanti pentru naţiune, numai că trebuie să o spunem pe cea dreptă că domniile lor cu cele 18 ore săptămânale pot să mai aştepte puţin. Domnii doctori de asemeni şi-au făcut cabinete prestând o muncă pentru care încasează nişte bani şi este foarte bine. Cred că ar trebui să tragem un semnal cu privire la necesitatea ca Statul Român să recupereze o parte din cheltuielile făcute cu şcolarizarea persoanelor cu studii superioare care au beneficiat de burse de la stat să fie obligate ca timp de 10 ani să presteze în instituţiile din România. Cei care îşi fac studiile pe banii părinţilor pot să se ducă şi în Honolulu să se angajeze. Am făcut acestă trecere în revistă în finalul materialului, folosind un limbaj pe înţelesul tuturor, trăgând un semnal de alarmă cu privire la remunerarea primarilor şi a aparatului de conducere din cadrul primăriilor pentru că aceştia întradevăr reprezintă „Acarul Păun" al statului român.

(continuare în numărul viitor...)

(urmare din pagina 3)

Anglia, Franţa şi Germania nu au reuşit „să scoată comunismul din ţările lor" doar prin războaie. Agresivitatea politică a secolului al XIX-lea şi a începutului de secol XX a dat roade pentru puţin timp în Rusia, ţara din Europa cel mai grav deposedată de libertăţi pentru cetăţean. Apariţia lui Lenin şi exportarea lui în Rusia au creat în imensul spaţiu rusesc, care nu putea fi controlat poliţienesc şi nici politic, condiţii favorabile, ceea ce francezii nu au reuşit în 1793 prin Comuna din Paris. Apariţia Primului Război Mondial a creat condiţii optime privind dezvoltarea comunismului şi, implicit, condiţii foarte bune pentru „noua comună, de această dată de la Petersburg", unde se afla reşedinţa ţarilor. 7 noiembrie 1917 a fost scânteia detonată de marinarii de pe Crucişătorul „Aurora", moment în care a început coacerea condiţiilor privind extinderea comunismului în Rusia celor aproape 300 de milioane de cetăţeni şi pe o suprafaţă de aproape două ori cât America. Aici, la Petersburg şi apoi la Moscova, a început prima mare revoluţie împotriva marelui capital în ascensiune şi implementarea noii doctrine privind noile relaţii care au stat la baza comunei primitive: „fiecăruia după munca depusă, tuturor după nevoi". Cu alte cuvinte, bogăţia societăţii trebuia împărţită aproape egal între cetăţeni, care aveau obligaţia să muncească după puteri şi să consume doar atât cât le era strictul necesar. Trebuie să facem doar o singură precizare, care se pare că are în prezent o justificare. În prezent, asistăm la un fenomen grav asupra României şi sigur asupra Europei, fenomen care către mijlocul secolului al XIX-lea a fost sesizat de filozofii şi analiştii politici, precum în analiza făcută asupra „Operelor lui Marx şi Engels" cu luciditatea cetăţeanului care trăieşte în anul 2016. Iată ce se spune: „Tocmai emigraţia europeană a permis Americii de Nord şi de Sud, respectiv SUA, să treacă la acea uriaşa dezvoltare a producţiei agricole a secolului respectiv, încât să zdruncine din temelii atât marea, cât şi mica proprietate funciară din Europa." Iată câteva consideraţiuni pe care mijloacele media le produc în eter, prin care se doreşte revitalizarea după aproape 200 de ani a „sperieturii societăţii" acum foarte dezvoltate cu privire la „pericolul comunismului". Sigur că, dacă acest pericol ajunge să atingă existenţa vieţii majorităţii cetăţenilor, atunci societatea actuală trebuie să se teamă de comunism, însă trebuie spus că această teorie filozofică îşi va face efectele doar mult mai târziu. Când? Nimeni nu poate anticipa, ca urmare a unor teorii filozofice ale savanţilor cu privire la cauzele care vor distruge omenirea. Este cunoscută teoria lui Maltus. Teoria energetismului. Teoria distrugerii planetei ca urmare a unor catastrofe întâmplătoare. Toate acestea au la bază cea mai importantă teorie a vieţii pe pământ, dezvoltată în primii ani ai secolului I, atunci când a apărut religia cu ramurile sale, dintre care cea mai plauzibilă pentru noi, europenii, şi chiar pentru americani este religia ordotoxă şi catolică, care a promovat „mitul religios al lui Hristos". Acest lucru a generat cele două teorii fundamentale ale existenţei umane: idealismul şi materialismul. Prima teorie, idealismul, avea la bază „ideea de existenţă a puterii cereşti", iar cea de-a doua avea la bază „ideea puterii materiale". Confruntarea dintre ele a dus la Cele Două Războaie Mondiale, în condiţiile în care Materialismul era mai aproape de existenţa umană, cetăţeanul putând să „palpeze" şi să simtă nevoile sale. În condiţiile în care Idealismul avea la bază „fericirea veşnică", pe care nimeni nu o putea avea şi nici chiar simţi. Într-un cuvânt, idealismul reprezintă o promisiune de cele mai multe ori irealizabilă, în condiţiile în care materialismul este aproape de noi, de oameni, de hrana noastră materială. În schimb, în societate este absolut necesar ca cele două idei să facă pace veşnică prin faptul că individul, în existenţa sa, are nevoie de amândouă: atât de idee ca hrană spirituală a sufletului, cât şi de materie ca hrană materială a organismului, fără de care nu poate supravieţui.

(continuare în numărul următor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 326 DIN 28 IUNIE - 12 IULIE 2016

O analiză la rece

SCRUTINUL ELECTORAL DIN 11 DECEMBRIE 2016

PSD şi stânga românească au obţinut cel mai răsunător succes din ultimii 20 de ani

După un an de conducere dezastruoasă de guvernare Cioloistă, în sfârşit aş putea spune că „a fost ora H”, asta însemnând ziua alegerilor parlamentare în cea de a şaptea legislatură a celei de a doua republici (cum ar spune francezii). Din păcate, sau din fericire, nici nu ştiu cum să spun, ziua aceasta a fost ziua izbăvitoare la ieşirea dintr-o campanie cum n-am crezut să apuc vreodată. O campanie în care dezbaterea de idei şi de programe a lipsit cu desăvârşire, înlocuită fiind cu invective şi atacuri dure la persoană, cu râcă propagată de sus în jos şi de la dreapta la stânga în care, alături de „beligeranţi”, s-au implicat, mânaţi de interese unele la vedere, cele mai multe oculte, instituţii şi persoane cu influenţe nici logice şi nici legice dar de forţă. Fie că unii şi-au dorit ca viitorul Parlament să fie „parlamentul meu” (adică al său), fie că alţii şi-au dorit menţinerea unui status-qvo al întregului sistem pentru continuarea mrejelor murdare, fie că şi-au dorit înlăturarea buturugilor din cale pentru a nu mai avea nicio stavilă în opera de acaparare şi a ceea ce nu a fost încă acaparat. Şi, peste toate acestea, mă tem că scap tocmai ceea ce este cel mai interesant şi, în acelaşi timp, şi cel mai periculos. Dar, pentru asta, s-o luăm uşurel şi cu amănuntul. În sistemul nostru legislativ şi constituţional ne declarăm stat de drept, cu separarea strictă a puterilor şi cu respectarea drepturilor fundamentale ale omului şi a proprietăţii. Aceste principii figurează, sub o formă sau alta de exprimare, în toate constituţiile româneşti de la 1866 încoace şi chiar din conţinutul celor două Regulamente organice (cel din Ţara Românească şi cel din Moldova, ambele scrise şi aplicate sub suzeranitate de dreaptă supraveghere a consulului rus, Rusia fiind putere garantă, Pavel Kiselëv). Numai că, începând din 1938, de la prima formă de dictatură „democratică” instaurată în ţara noastră, deşi aceste precepte logice ale statului de drept au rămas înscrise în „mama legilor” care este Constituţia, modul în care au fost aplicate şi, mai ales, felul în care au fost respectate au căpătat forme caricaturale. După evenimentele din decembrie 1989 s-a sperat, cu naivă convingere că, în sfârşit, ceea ce este scris va fi şi în realitate. Constituanta aleasă la 20 mai 1990 tocmai acest lucru şi-a propus şi anume, să scrie un text al Constituţiei în care principiile statului de drept să fie coerent formulate şi pe înţelesul tuturor. Ce să-i faci, însă, când profitându-se de legeritatea de interpretare a limbii române, cei ajunşi în funcţii şi fotolii pentru a pune în practică spiritul Constituţiei, au ştiut cum să falsifice „litera” acesteia, denaturând „pe ici pe colo şi anume prin părţile esenţiale”, chiar şi logica de construcţie a actului de căpătâi. Ne-am obişnuit să spunem că „X” sau „Y” au forţat Constituţia sau că au „speculat” o prevedere sau alta a acesteia. Şi, din nenorocire, oraganul creat şi menit să apere şi litera şi spiritul Constituţiei, Curtea Constituţională, organism deloc independent din moment ce componenţii ei sunt recomandaţi şi/sau numiţi de anumite forme politice ale statului (Preşedinţie, Parlament, Guvern), în loc să sancţioneze orice abatere de fond şi/sau de formă a acesteia, pentru a face „precum voia” celor ce i-au trimis în bănoasa funcţie, „îmbogăţesc” Legea legilor de nu mai ştii, până la urmă, care este forma aprobată de popor prin referendum. Ei bine, de aici pleacă tot răul pe care recenta campanie electorală l-a scos la suprafaţă, rău de care, în naivitatea mea, credeam că am scăpat mai de mult. Competitorii recent încheiatei campanii electorale au fost, de astă dată, într-un spectru oarecum schimbat faţă de campaniile electorale anterioare. Schimbat, în sensul că din vechile şi tradiţionalele competitoare nu au rămas decât două plus una (acea „plus una” este UDMR, „actor” care, nefiind partid ci uniune cultural-etnică, nu se încadrează în rigorile electorale, dar cu toleranţă exagerată şi din toate părţile este, de un sfert de veac, acceptată în procesul de vot), au apărut formaţiuni noi care, culmea, unele din ele au şi obţinut scor ce depăşeşte pragul legal de 5%. Apariţia acestor partide face parte, şi ea, din escrocheria de „îmbogăţire” a Constituţiei (pe modelul leninist de „îmbogăţire a marxismului”): legea electorală nu are inclusă o prevedere prin care orice modificare de componenţă sau de orientare făcută de un grup sau de un parlamentar în timpul mandatului să-l excludă pe acesta din legislatura în derulare, întrucât a ieşit din voinţa exprimată de electorat la urne. Neprocedându-se astfel, constatăm legislatură de legislatură că intrăm cu o anumită structură şi cu o anumită coloratură şi ieşim, la terminarea ciclului electoral, cu o cu totul altă structuă şi cu o cu totul altă coloratură, toate acestea constituind expresia nedisimulată a dispreţului faţă de votul şi de voinţa masei electoare care formează, în definitiv, poporul însuşi. Şi ne mai mirăm, fariseic, că alegătorii se prezintă din ce în ce mai puţini la urne, sătui de minciuna în care se transformă fiecare act electoral. Rezultatele actualului scrutin au scos în evidenţă faptul că electoratul românesc s-a maturizat şi, oarecum, chiar s-a radicalizat. Scorul obţinut de Partidul Social Democrat răsplăteşte, pe de o parte, disciplina internă a acestui partid şi consecvenţa orientării sale politico-doctrinare, iar pe de altă parte, seriozitatea cu care, de fiecare dată când a fost în situaţia şi a avut sarcina de a conduce treburile în stat, şi-a respectat, în cea mai mare măsură, platforma cu care s-a prezentat în faţa măriei sale alegătorul. P.S.D., o spun fără să fiu împins de vreun interes partinic, s-a arătat, în ciuda clevetirilor ce se tot fabrică şi a măsurilor judecătoreşti-punitive ce se îndreaptă cu predilecţie către membrii săi (şi, din păcate, doar uneori cu substanţă de adevăr) s-a dovedit în acest ultim sfert de veac, cel mai apropiat, ca doctrină şi ca practică politică şi executivă, de nevoile omului de rând. Dovadă stau şi bilanţurile tuturor perioadelor în care reprezentanţii săi au condus destinele ţării. În plus, acest partid a suferit, în decursul anilor, cele mai puţine frământări interne şi, din câte îmi amintesc, nicio fracturare de structură sau de orientare. A fost şi este, fără nicio abatere, membru al Internaţionalei Socialiste Europene şi nu s-a dezis niciodată de aceasta. Toate acestea, de care alegătorul român, fie el din mediul rural sau din mediul urban, fie el tânăr, în floarea vârstei sau la vârsta a treia, fie că are pregătire şcolară medie sau studii superioare a avut cunoştinţă, l-a adus pe primul loc la numărătoarea voturilor. Rămâne, acum, doar ca preşedintele să nu se joace cu spiritul Constituţiei şi să nu încerce forţarea notei pentru ca, în cel mai scurt timp, să se poată constitui un nou Guvern. Şi dacă, aşa cum legic şi logic este normal, acest nou Guvern va fi dominat de mebrii PSD, întregul electorat, toţi cetăţenii acestei ţări vom trebui să aşteptăm, nu pasiv ci cu combativitate pozitivă, traducerea în viaţă a prevederilor din platforma program pe care candidaţii acestui partid ne-au prezentat-o în întreaga campanie, campanie în care aceştia, spre lauda lor, s-au abţinut de la orice fel de atac la persoană, de la orice fel de deviere de la bunele practici sociale.

PNL – marele partid istoric, perdant fără onoare!

Principalul concurent al PSD în campania electorală ar fi trebuit să fie şi a fost PNL, partid cu structuri organizatorice solide în întreaga ţară. Din păcate, acest partid ce se revendică de la înaintaşii brătieni, nu mai are nimic în comun cu această tradiţie decât, cel mult, nonagenarul Mircea Ionescu-Quintus, ajuns în situaţia în care firava-i combativitate politică din anii tinereţei să-i fie acum, la suma onorabilă de ani ce-i poartă în urmă, dezamăgitoare şi prea supus tolerantă faţă de mult mai tinerele vlăstare. „Fuziunea” (ghilimelele vor să spună că noţiunea de fuziune, în ceea ce-i priveşte, este doar „o vorbă de dânşii inventată”, precum spunea, în alt context, Eminescu) cu PDL a avut, după umila

mea părere, darul să înstrăineze PNL de spiritul liberal, ceea ce s-a dovedit şi prin jocul murdar, făcut în dispreţul alegătorilor, de trecere cu arme şi muniţii în tabăra europeană a popularilor, părăsind Internaţionala Liberală. Este, deci, neelegant ca membrii acestui partid şi partidul însuşi să mai poarte stindardul şi emblema liberalismului fără ca aceasta să nu însemne un sperjur politic. Spiritul mai libertin şi comportamentul ceva mai poetic al urmaşilor brătienilor au căzut, în naivitatea lor şi prin actul de fuziune, în speranţa construirii unei noi drepte, mai mari şi mai puternice, în mrejele mult mai puternice, mai combative şi, de ce să nu o spunem, mai parşive ale foştilor (şi, să fim serioşi, şi actualilor) democrat-liberali, cu educaţia şi cu spiritul mârşav de luptă al fostului (actual şi viitor!!!) al fostului lor mentor, Traian Băsescu. Aşa încât, din actualul PNL nu se mai poate spune că exultă ceva din spiritul liberalismului. În plus, intrarea (numai parţială aş spune eu, şi anume prin ramura veche de liberali), sub influenţa lui Klaus-Werner Johanis (care tot pierde din popularitate) a însemnat o nouă şi grea piatră de moară la păşirea, aproape în genunchi, a actualilor liberali. Iar pentru ca debusolarea să fie împlinită, ceea ce poate să însemne şi o criză de identitate, în actuala campanie liberalii s-au legat de imaginea primului ministru-„tehnocrat", Cioloş Julien-Daniel, afundându-se şi mai rău în „mocirla" atribuită de „intelectualul" Liiceanu şi preluată cu inconştienţă obedientă de însuşi tehnocratul premier, unor mijloace media.

Liberala "Alina lu' Gorgu" a dus partidul la dezastru

Toate acestea şi încă altele adunate au făcut ca PNL să nu poată să se ridice nici măcar la jumătatea scorului electoral al social-democraţilor, cu toate ţipetele marcate de isterie ale Alinei Gorghiu şi ale lui Gheorghe Falcă, la „înfierarea" liderilor PSD, în lipsa unor mesaje de doctrină şi/sau de program. Decăderea partidului liberalilor a fost provocată (de te miri că n-au avut soarta de acum trei legislaturi a PNŢ-CD-iştilor) şi de aflarea în coastă a noii formaţiuni politice cu denumirea încropită de Uniunea Salvaţi România. În ce mă priveşte, aştept din partea organelor şi organismelor naţionale în drept să verifice dacă nu cumva avem, în continuare, de-a face cu un ONG. Seva electorală a acestei uniuni nu a fost alta decât acelaşi bazin, tradiţional liberal. Din nefericire, acest competitor electoral s-a remarcat, pe eşichierul politic, ca o oaste de strânsură, fără o orientare clară, ci doar printr-o retorică din care, Dumnezeu să mă ierte, dar eu n-am înţeles decât că ei sunt unici şi „cei mai ce" şi că nu vor fi de acord cu ideile niciunui alt competitor şi că vor rămâne singulari „nemânjindu-se" (decât contracost pe bani buni) cu vreo alianţă sau colaborare formală. Cu ce ne rămân datori reprezentanţii acestei strânsuri sunt câteva probleme cu suficientă încărcătură de moralitate: de unde au strâns fondurile pentru constituire şi de campanie (cu alte cuvinte, cine sunt realii sponsori); care le este platforma program (aceea cu obiective şi măsuri şi nu lozincile de campanie, încărcate şi acestea de banal şi de tupeu); cine sunt şi de pe unde au venit (având grave probleme cu limba română) candidaţii cu care s-au înscris în campanie; ale cui interese sunt angajaţi să le apere şi să le cultive. Fără răspunsuri clare la aceste nemărturisiri apriorice, pe mine cel puţin (şi nu cred să fiu şi să rămân singurul nelămurit) nu pot a mă face a acorda vreun credit. Cu atât mai mult cu cât, reprezentanţii lor în Consiliul General al Capitalei (unii din ei, din prea multe „succesuri", aleşi acum în Parlament) în afara unei permanente atitudini de „Ghiţă Contra" nu au ieşit cu nimic în evidenţă. În fine, un alt competitor în bătălia electorală, a fost ramura ruptă din PNL la momentul fuziunii acestuia cu PDL.

ALDE a reuşit să ţină sus "steagul liberal"

Ramură care şi-a declarat continuitatea în Internaţionala Europeană Liberală, Alianţa Liberal-Democrată (ALDE). Această alianţă bicefală (ramura liberală condusă de Călin Popescu-Tăriceanu şi ramura democrată condusă de Daniel Constantin) şi-a propus şi, pe parcurs a şi reuşit, să menţină, împreună cu PSD, spiritul marelui câştigător electoral al scrutinului din 2012 – USL. Surprinzător, şi dacă ar fi să mă întrebaţi pe mine v-aţi spune că şi trist, este accederea în noua (a şaptea) legislatură a rămăşiţelor din fostul mare PDL, a grupării strânse în jurul lui Traian Băsescu, Partidul Mişcarea Populară. În legătură cu acesta, cu partidul de refugiu al fostului peşedinte, se naşte o nouă şi foarte importantă problemă. În ce mă priveşte, susţin că este absolut necesar ca, la înscrierea în campania electorală, fiecare competitor să-şi prezinte şi platforma de guvernare pentru că, nu-i aşa, ţinta oricărei formaţiuni politice ce intră în campanie electorală este aceea de a participa, singur sau în alianţă, la actul de guvernare. Ce şi-a propus altceva PMP pentru noua legislatură în afara propulsării preşedintelui său într-o nouă luptă politică, aceasta fiind substanţa existenţei sale? Surprinzător şi nu prea este nereuşita electorală a două partideleţe apărute ca din spuma laptelui pe eşichierul politic. Este vorba de Partidul România Unită (PRU al lui Constantin Diaconu şi Sebastian Ghiţă) şi Alianţa Noastră România (ANR a lui Marian Munteanu). Ambele şi-au înscris în doctrină, ca şi PRM-ul, de altfel, nici el reuşind depăşirea pragului electoral, nuanţe de naţionalism. În, din ce în ce mai deşueta, componentă a globalizării s-ar fi sperat ca aceasta (nuanţa de naţionalism) să îmbrace şi în România ceva sorţi de izbândă. Deşi au strâns în interiorul lor o serie de personalităţi cunoscute şi chiar arhicunoscute, aceste formaţiuni nu au reuşit trecerea pragului electoral. În ce mă priveşte, îmi pare nespus de rău pentru PRU şi pentru majoritatea personalităţilor înscrise în ANR, mai puţin pentru Marian Munteanu asupra căruia, în ochii mei, planează suspiciunea unei adânciri în extremism. Am lăsat, nu fără intenţie, la urmă UDMR. Ce mă nemulţumeşte pe mine şi poate pe mulţi alţii la fel ca mine, la această formaţiune este, în primul rând, dubitativitatea sa: este uniune culturală-etnică sau partid?! În plus, extremismul arhaic şi iredentismul-fascist al unora din membrii săi şi chiar din interiorul structurilor proprii de conducere. Lipsa lor de adeziune la ţara în care trăiesc (şi de la exploatarea sălbatică şi parcă plină de ură a bogăţiilor solului şi ale subsolului căreia nu se dau în lături să o practice), negarea realităţilor istorice originare, înstrăinarea în care se plasează şi în care doresc să-şi permanentizeze viitorul. Toate aceste păcate sunt regretabile, o schimbare firească de atitudine fiind, fără tăgadă, în folosul fiecăruia şi al ţării în ansamblul său. În final, reiterez marea sarcină ce-i revine şi de astă dată reprezentanţilor PSD, aceea de a traduce în fapt cele cu care s-au prezentat, ca promisiuni, în campanie. Sarcină ce-i obligă dacă vor să-şi păstreze nealterate speranţele pe care marea masă a electoratului şi le-a pus, mereu, în ei. Şi, să nu uite că de la măreţie la abject nu este decât o jumătate de pas, dacă nu ştii să te porţi şi nu eşti atent pe unde calci.

VICTOR VERNESCU

La închiderea ediţiei

Evenimentele ce se succed, iată, după încheierea scrutinului, mă obligă să spun câteva cuvinte şi despre ignobilul nostru preşedinte de republică (şi în niciun caz şef al statului. Greşeala asta o face, voit sau din ignoranţă ori prostie, întreaga medie încât în capul unor personaje cu mai puţină discernere intelectuală sau cu mai multă substanţă genetică de aroganţă pe fondul suficienţei nejustificate, să se creadă, aşa cum o face nevrednicul Klaus-Werner Johanis, vătaf latifundiar peste o ţară de iobagi). Felul în care tratează mersul evenimentelor post electorale şi scrutinul însuşi te face să înţelegi că domnia sa trăieşte cu impresia că alegerile au fost ale domniei sale, că el este cel care le poate interpreta aşa cum îi dictează senioriala sa fiinţă. Actualul preşedinte tratează, poate chiar mai abitir ca înaintaşul său de tristă amintire, cu dispreţ şi neconsiderare Constituţia ţării pe care nici măcar nu se oboseşte s-o citească şi, scrâşnind zâmbete de gheaţă, la orice răspuns îşi transmite subliminal, fără jenă, dorinţa sa de replică răzbunătoare. Şi, precum toţi laşii, în timp ce-şi arată muşchii faţă de cei de acasă, devine un mieluşel cu „Licuricii" cei mari. Astfel, în timp ce, spre exemplu, primul ministru (atenţie: primul ministru) maghiar Victor Orban a pus mâna pe telefon şi l-a sunat pe preşedintele ales al SUA pentru a-l felicita, obţinând pe loc de la acesta o invitaţie la Casa Albă, al nostru voluminous (la propriu) preşedinte abia dacă a avut acces la un reprezentant diplomatic în România al SUA pentru ca, prin intermediul acestuia, să poată fi ascultat de vicepreşedintele în funcţiune al Marelui Licurici.Vai ţie Românie, cu cine te-au blagoslovit pe cap naivitatea ta pornită din bună-credinţă şi spălarea creierelor prin metode securistice de rea-credinţă. Şi încă odată, (ce tristă confirmare) se adevereşte că nu întotdeauna „răul cel mai mic este şi mai bun"!!!

Guvernanţi. Scoateţi capitaliştii autohtoni din puşcării!

AMNISTIA ŞI GRAŢIEREA - ACTE JURIDICE CU VALOARE ECONOMICĂ ŞI UMANITARĂ

De curând s-a mai publicat un sondaj de opinie privind şansele partidelor, înscrise în campania electorală, de a trece pragul minim de acces. Ei bine, unul din reprezentanţii Uniunii Salvaţi România, (formaţiune politică mai mult decât dubioasă, asupra căreia am avut posibilitatea să mă exprim în mai multe rânduri şi niciodată cu impresii pozitive, şi din cauza „lozincilor" cu care ies pe piaţă, dar şi a persoanelor care expun aceste lozinci, mai mult cozi de topor indiferente la nevoile poporului român şi avide de putere pentru a putea aduce la îndeplinire obligaţiile faţă de cei ce se pare că-i finanţează...) s-a avântat să spună că PRU (Partidul România Unită, cu alte cuvinte) nu va reuşi să atingă pragul electoral, indiferent câţi votanţi se vor prezenta la urne. Şi ştiţi pe ce se baza dumnealui? Pe faptul că domnul Diaconu, preşedintele acelui partid, s-a exprimat pentru amnistie penală şi amnistie fiscală. Şi, pentru că e bine să te foloseşti de cuvinte denaturându-le semantica, ce încerca purtătorul de vorbe de la USR să inducă în mintea oamenilor care urmează să meargă la urne? Că acest partid, PRU, doreşte să vină la putere pentru a se opune, din postură parlamentară, la deciziile justiţiei şi pentru a se constitui în scut pentru infractori. Simplu, nu? Şi spus cu vigoare şi cu pumnul ridicat în sus, semn al urii şi al puterii, poate fi pentru unii mai „slabi de îngeri" mreje amăgitoare. Spuneam, într-un material anterior, că penal, cuvântul penal, este expresia unui caracter represiv, care se ocupă de o infracţiune, de urmărirea şi de pedepsirea infractorilor; faptul penal, pe cale de consecinţă, este o infracţiune pedepsită de codul penal.

Cine are interes să distrugă capitaliştii români?

Şi, urmare situaţiilor create în ultimele decenii, pe fondul adâncirii sărăciei, de pierderea în masă a locurilor de muncă, pe seama traiului mai jos decât cel de subzistenţă pentru majoritatea cetăţenilor ţării, a pierderii speranţei de mai bine, cazurile de infracţiuni au crescut îngrijorător, ajungându-se ca locurile de detenţie din închisori şi din penitenciare să ajungă să fie insuficiente, încât trebuie ca deţinuţii să împartă câte doi acelaşi pat, acelaşi metru pătrat de mişcare şi acelaşi metru cub de aer. Este deja cunoscut modul cum suntem trataţi de organizaţiile europene şi internaţionale pentru felul în care noi tratăm respectarea drepturilor omului. Cel care, împins de tare educaţionale sau comportamentale, ca şi cel care a fost împins de foame sau de frica de pieire a ajuns să făptuiască o faptă penală a fost judecat şi condamnat, inclusiv cu lipsirea de libertate. Iar lipsirea de libertate nu poate, nu trebuie să fie sinonimă cu condamnarea la moarte. Dar modul în care trăiesc acum deţinuţii în sistemul nostru penitenciar, arhiaglomerat, cam asta sugerează. Şi, după afirmaţiile actualului ministru tehnocrat de la Justiţie, deja ţara noastră este pasibilă să fie condamnată de organismele europene cu sume uriaşe de bani, bani luaţi tot de la gura săracului contribuabil român. Care ar fi căile de a răspunde cerinţelor umanitare şi impunerilor europene de rezolvare, în timp, a condiţiilor din puşcării? (Pentru că, despre crearea condiţiilor să se ajungă din ce în ce mai rar şi în mai puţine cazuri în puşcării este o altă discuţie, la fel de importantă, dar cu alte soluţii de rezolvare şi alte cifre de analiză).

Justiţia să judece capitaliştii principial, nu ca pe vremea stalinismului!

O soluţie ar fi ca magistratul care judecă o pricină să găsească şi alte forme de ispăşire a punităţii cerută de propria-i greşeală, fără lipsire de libertate. Este o soluţie posibilă dar care nu contribuie decât în mică măsură scopului. O altă măsură ar fi mărirea numărului de locuri de detenţie prin marirea actualelor capacităţi sau construcţia altora noi. Numai că asta înseamnă sume mari de bani (care ar putea fi luate din scutirea de a plătii amenzile uriaşe aplicate de organismele europene de apărare a drepturilor omului) şi mai înseamnă timp. Altă măsură, într-o succesiune aleatorie, este amnistia, actul pentru care, zic unii, nu va intra în Parlament Partidul România Unită. S-o spunem clar: PRU, ca şi alte partideleţe apărute în eşichierul nostru poltic, dacă nu va intra în Parlament, nu pentru că propune amnistia nu va intra, ci pentru că alegătorul român a căpătat deja înţelepciunea de a nu se mai lăsa păcălit cu zăhărelul şi va ştii precis către cine şi pentru ce îşi va da votul. Amnistia însă, indiferent cine o propune, acum este mai mult decât necesară la noi. Şi, este chiar o cale legală şi în spiritual umanismului. Pentru că amnistia nu este altceva decât scoaterea de sub acţiunea legii a unui fapt penal sau civil. Cu alte cuvinte, amnistia este un act al puterii de stat, (la noi, conform Constituţiei, aceasta aparţine Parlamentului prin adoptarea unei legi speciale de amnistie, Preşedintele republicii având doar dreptul de a acorda graţieri individuale), consfinţit printr-o lege prin care se înlătură răspunderea penală pentru anumite (diferite) categorii de infracţiuni. Dacă intervine după condamnarea inculpatului amnistia înlătură şi executarea pedepsei pronunţate, precum şi alte consecinţe ale condamnării. Aşadar, după cum se poate lesne înţelege, amistia nu se aplică unei personae, ci unei infracţiuni. Cum ar fi spre exemplu, amnistierea infracţiunilor de furt din proprietatea privată care, potrivit legii, se sancţionează cu privare de libertate până la „ics" ani. Sau infracţiunea de abuz sau de delapidare (indicându-se, eventual, şi valoarea maximă a sumei delapidate pentru care se aplică) care, potrivit legii, se sancţionează cu privare de liubertate de cel mult „igrec" ani ş.a.m.d. O lege a amnistiei nu are aplicabilitate permanentă, ci numai pentru pedepsele sau dosarele aflate în exercitare sau în derulare la un anumit moment de timp. Avantajele obţinute prin aceste amnistii (sau, în mod similar, a graţierilor colective, caz în care asupra inculpaţilor rămân în cazier faptele comise) sunt multiple, între care descongestionarea spaţiilor de detenţie, crearea posibilităţilor de recondiţinare a spaţiilor eliberate, reducerea costurilor de întreţinere, de hrană şi de pază ş.a. Pentru mine este de neînţeles de ce există atâta încrâncenare în emiterea, ocazional sau periodic, unor asemenea legi pe care, repet, le găsesc ca fiind, în primul rând, un act de umanitate şi abia mai apoi, un act de economisire şi de funcţionare. Într-o asemenea lege se poate prevedea, spre exemplu, specificaţia că beneficiază de amnistie (graţiere) cei care au executat deja un anumit procent din pedeapsă. În mod similar se pune problema şi cu amnistia fiscală care, dată cu măsură şi cu bună intenţie, poate conduce la revigorarea, într-un moment sau altul, al mediului de afaceri, cel care, în fapt, este motorul oricărei economii. Iată de ce, apelul nostru către guvernanţi, către parlamentari, către preşedinte este să aibă tăria să iasă din chingile unor tabuuri tot de ei create şi să aibă şi bărbăţia transparenţei actului comis, adică justificarea logică, umană şi juridică asupra momentului şi a valorii de ansamblu a legii concepute, votate şi promulgate. Pentru că o amnistie (măsură ce se aplică peste tot în lume) nu este o pactizare cu infractorul, ci un act de umanitate şi de salubrizare. Pentru că, mai puţin pedeapsa cu moartea, toate celelalte sunt cu scop educativ, iar cel care a ispăşit o pedeapsă, inclusiv cei care au beneficiat de o amnistie sau de o graţiere au dreptul la o reîntoarcere în societate cu toate drepturile consfinţite, în caz contrar, făcând din el un permanent infractor şi veşnic pensionar al puşcăriilor.

ALLA VOLCOVA

SERIAL EXPLOZIV

Comunismul folosit de dreapta ca o sperietoare

ABUZURILE STALINISTE DUPĂ ÎNŢELEGEREA DE LA YALTA ŞI GREŞEALA ISTORICILOR PRIVIND „NOŢIUNEA DE COMUNISM"

Aşa zisul "comunism", noţiune foarte des folosotă în toate cancelariile Occidetale, reprezintă o mare greşeală. Spunem acest lucru datorită faptului că aceşti politicieni, istorici şi oameni de stat din ultimii 100 de ani folosesc noţiunea de comunism ca pe o sperietoare. Aceasta în condiţiile în care "comunismul" este doar o teorie filozofică făcută de către doi teoreticieni care aveau domiciliul şi s-au "cultivat"în Anglia şi Germania. Este adevărat că în anul 1821, Carl Marx prin "manifestul Partidului Comunist", cercetând cu atenţie şi responsabilitate evoluţia dezvoltării sociale şi a societăţii europene, a anticipat pentru viitor o nouă societate care să poarte denumirea de "societatea comunistă", respectiv apariţia unui partid care să se numească partidul comunist. Marx şi-a "hrănit teoria" după "aspiraţiile comunei din Paris" desfăşurată în Franţa, ca urmare a apariţiei unei noi clase de asupritori numită "burghezia". Aceasta s-a ridicat împotriva marilor feudalişi stăpânitori de latufundii şi a sclavagismului. Partidul Comunist înfiinţat prin manifestul său din 1821 a fost doar un document ideologic pe care nici cel care l-a creat din punct de vedere teoretic nu a văzut sau simţit vreodată efectele. Prin Comunism se înţelegea conform principiului Comunei din Paris "egalitate, fraternitate,libertate", noţiuni la care toţi oamenii tânjeau încă de la înfiinţarea societăţii omeneşti. Aceste principii au funcţionat doar în comuna primitivă şi vor fi din nou "la modă", când totalitatea oamenilor de pe planetă vor fi nevoiţi să trăiască "după nevoi" şi nu după cantitatea şi calitatea muncii depuse. Datorită acestui lucru, teoreticienii ideologiei materialiste nu au dat un timp când "comunismul îşi va face efectele benefice". Ce s-a întâmplat la începutul anilor 1900 a fost doar un fel de "export" de revoluţie şi anarhie din partea Germaniei condusă de un împărat care numai avea mijloace de exprimare pentru supuşii săi în vederea obţinerii unei vieţi mai bune. Nemţii "l-au exportat" pe Lenin în Rusia unde datorită întinderii acesta putea să se ascundă şi să-şi propage ideile marxiste bazându-se pe tineii boieri ruşi care au învăţat în capitalele europene. Putem spune fără să greşim că prin apariţia lui Lenin, Comunismul s-a identificat cu prsonalitatea lui Cristos, cel care a înfiinţat religia creştină. De aceea a existat această mare înverşunare dintre religie şi doctrina comunistă. Pentru că ambele aveau dorinţa puternică de "pacificare"a populaţiei şi de desăvârşire a supremaţiei asupra minţii şi existenţei oamenilor. Comunismul a apărut în Europa şi abia la sfârşitul sec. 18 a apărut şi în celelalte continete ale globului. În paralel cu Comunismul în Europa au luat fiinţă primele elemente ale filozofiei socialiste, o fază mult atenuată a teoriei comuniste. Aceasta a căpătat şi s-a dezis până la un punct de filozofia socialistă, generând la jumătatea secolului 18 şi începutul sec. 19 "filozofia social democrată" care s-a păstrat până în zilele noastre şi în România, iniţiatorul fiind filozoful social democrat Constantin Dobrogeanu Gherea şi până în zilele noastre domnul Sergiu Cunescu, fostul preşedinte aş PSDR (Partidul Social Democrat Român). Acesta a transformat elementele reformatoare ale societăţii româneşti prin FSN, la care au chesat în primul parlament din România, toate partidele politice, inclusiv PNL, PNŢ şi Conservatori, care acum în prezent au devenit adversari pe viaţă şi pe moarte. Aceasta este scurta istorie a îndelungatei transformări dintre socialişti, social democraţi şi cei pe care greşit politicienii îi numesc "comunişti". În cel mai rău caz datorită revoluţiei din 1917, prin apariţia celor două grupări menşevicii şi bolşevicii din Rusia reprezentate primul de Kerensky iar ceilalţi reprezentaţi de Lenin şi Stalin. Pentru a-şi impune filozofia şi ideologia greşit înţeleasă, Stalin – timp de 40 de ani – a impus "doctatura stalinistă" şi nu comunismul în Rusia pentru ca apoi, după Yalta, să facă ororile din jurul anului 1930 iar la noi în România ororile din perioada 1948-1965. În cocluzie este greşit să se folosească cuvântul comunsim, chiar de către "Institutul de Cercetare a Comunismului" de la Bucureşti care, cercetează ceva ce nu a existat şi nu se ştie dacă va exista vreodată. De aceea am preluat punctul de vedere exprimat de acest institut pe care-l vom da publicităţii în ziar.

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 331 DIN 13-30 SEPTEMBRIE 2016

COMUNICAT DE PRESĂ

ÎN NOIEMBRIE 2016, RATA ANUALĂ A PREŢURILOR DE CONSUM A FOST DE -0,7%

Preţurile de consum, măsurate prin indicele preţurilor de consum (IPC), au fost mai mici cu 0,7% în luna noiembrie 2016 comparativ cu luna noiembrie 2015. Determinată pe baza indicelui armonizat al preţurilor de consum (IAPC), rata anuală a preţurilor de consum a fost de -0,2%. În luna noiembrie 2016, ponderea mărfurilor şi serviciilor care au înregistrat o scădere a preţurilor, comparativ cu noiembrie 2015, este de 42,4%, cele care au avut creşteri cuprinse în intervalul 0 - 2,5% deţin o pondere de 53,3%. Mărfurile şi serviciile ale căror preţuri au crescut cu mai mult de 2,5% deţin o pondere de 4,3%. Rata medie a preţurilor de consum în ultimele 12 luni (decembrie 2015 - noiembrie 2016) faţă de precedentele 12 luni (decembrie 2014 - noiembrie 2015), calculată pe baza IPC, este de -1,6%. Determinată pe baza IAPC, rata medie este de -1,1%.

COMUNICAT DE PRESĂ - SEDINŢĂ DE GUVERN, JOI 15-12-2016

O serie de măsuri pentru creşterea pensiilor şi menţinerea drepturilor salariale obţinute în cursul acestui an de personalul din sectorul bugetar, în condiţiile asigurării stabilităţii bugetare, precum şi prevederi referitoare la domeniul bugetar-fiscal au fost luate astăzi de Guvern. Aceste măsuri au fost promovate în regim de urgenţă pentru a asigura stabilitatea bugetară şi a permite viitorului Guvern să elaboreze proiectul legii bugetului de stat şi al legii bugetului asigurărilor sociale de stat şi să-şi stabilească propriile politici publice

Printr-o Ordonanţă de Urgenţă adoptată astăzi, Guvernul a majorat valoarea punctului de pensie pentru anul 2017 cu 5,25%, de la 871,7 lei la 917,5 lei. Pensiile militare de stat se majorează cu 5,25%

De asemenea, Ordonanţa de Urgenţă stabileşte că în anul 2017 drepturile salariale ale personalului din sectorul bugetar sunt menţinute la nivelul aferent lunii decembrie 2016, nivel care include toate majorările salariale aprobate în decursul acestui an şi devenite aplicabile după publicarea lor în Monitorul Oficial. Astfel, Ordonanţa de urgenţă nu afectează majorările salariale aprobate prin acte normative în cursul anului 2016, cu termene de acordare stabilite pentru anul 2017, respectiv pentru personalul didactic şi didactic-auxiliar şi cel din sănătate. În lipsa acestei reglementări privind salarizarea personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017, începând cu 1 ianuarie 2017 s-ar aplica în integralitate prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare, cu o valoare de referinţă de 600 lei, ceea ce ar determina reduceri salariale pentru unele categorii de personal. Pentru asigurarea stabilităţii bugetare, vor fi menţinute şi în perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017 unele măsuri aprobate în anii anteriori, cum ar fi: neacordarea de premii, tichete de masă, tichete cadou, vouchere de vacanţă, indemnizaţii la ieşirea la pensie, trecerea în rezervă sau retragere; menţinerea la nivelul acordat pentru luna decembrie 2016 a indemnizaţiilor de care beneficiază unele categorii de persoane (academicieni, revoluţionari, artişti, persoane persecutate din motive politice şi etnice); munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru să fie compensată numai cu timp liber corespunzător; decontarea doar a 3 călătorii dus-întors sau 6 simple pentru magistraţi, revoluţionari; menţinerea şi în perioada 1 ianuarie - 28 februarie 2017 a bazei de calcul utilizate pentru stabilirea indemnizaţiilor de şedinţă pentru consilierii locali.

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

PROMOVAREA FEMEII ÎN POLITICA MARE, PRIN... „FORCEPSUL POLITIC AL PARTIDELOR“

O părere, două răspunsuri...

Cu câteva zile înainte, m-am adresat colegului meu, jurnalistul şi scriitorul Victor Vernescu, cu rugămintea să facă o scurtă analiză cu privire la modul în care partidele politice din România înţeleg într-un alt fel, ca femeia să fie promovată, sau mai pe înţelesul tuturor, să fie "împinsă" prin "forcepsul politic" la conducerea treburilor ţării. Că o fi bine sau rău? Rămâne ca cititorul să dea un răspuns, având în vedere gravele carenţe pe care „bărbatul", conducătorul familiei tradiţionale, trebuie să îl dea. Fără nicio discuţie, că femeia merită supremul respect al bărbatului, cel puţin din două motive: femeia este cea care creează viaţa, iar în al doilea rând, femeia este cea care „cultivă viaţa", prin devenirea ei ca mamă. Niciodată în îndepărtata istorie a apariţiei vieţii pe pământ, femeia nu a avut un rol secundar. Chiar de la începutul vieţii, se precizau două epoci importante ale dezvoltării societăţii: perioada matriarhatului şi perioada patriarhatului. Prima perioadă a fost cea mai lungă, iar dovezile istorice sunt aşa de îndepărtate încât se pierd. Dintotdeauna când bărbatul s-a unit cu femeia, creând uniunea dintre femeie şi bărbat numită familie, care stă la baza dezvoltării statului şi a societăţii, bărbatul şi-a asumat obligaţia să-i asigure femeii condiţiile optime de siguranţă şi viaţă, în vederea procreerii fiinţei umane, care se numea copil. Sigur, spaţiul nu ne permite să analizăm mai detaliat îndelungata perioadă a matriarhatului. În schimb, putem stabili aproape cu certitudine că a doua perioadă importantă a dezvoltării societăţii a constituit-o perioada patriarhatului, când bărbatul nu s-a mai preocupat doar de hrana necesară vieţii, ci de protecţia familiei, devenind din ce în ce mai numeroasă, care în final s-a materializat prin necesitatea protecţiei familiei prin forţă împotriva pericolelor venite din afara familiei. Conflictele dintre familii au generat viitoarele războaie, toate având la bază necesităţile economice tot mai diversificate ale individului. Societatea s-a împărţit în două: stăpâni şi sclavi, la rândul său, şi femeia şi bărbatul devenind subiecte accesorii ale celor două categorii. În decursul istoriei zbuciumate a planetei, femeia a devenit cauza conflictelor majore şi niciodată în decursul istoriei femeia n-a avut forţa fizică de a învinge forţa fizică a bărbatului, doar prin „vicleşug". Acesta s-a manifestat şi se manifestă şi în prezent prin ceea ce în prezent: bărbatul este capul, iar femeia este gâtul. Rolul gâtului este determinant. În rest, trageţi dvs. concluzia. În secolul XIX, după o scurtă perioadă de politici de emancipare ale femeii, aceasta a reuşit să obţină legal „dreptul la egalitate". Că o fi bine sau rău? Rămâne de văzut. Putem trage concluzia pentru marele public că dintotdeauna femeia a fost egală cu bărbatul în ceea ce priveşte rolul lor în procreere. Şi doar atât. Cu unele puţine exemple, forţa fizică a bărbatului înnăbuşă micuţa forţă a femeii care anulează forţa bărbatului prin: gingăşie, vicleşug şi chiar prin simplul fapt că femeia este cea care este determinantă în toate acţiunile viitoare ale bărbatului. Colegul meu, scriitorul Victor Vernescu, a tras o concluzie cu privire la modul în care societatea actuală încearcă disperată să împingă înainte femeia nu ca mamă, nu ca stâlp al dezvoltării familiei, impunându-i acesteia un rol ingrat, acela de a fi lipsă îndelungată din sânul familiei. O familie fără mamă, nu poate exista. Bărbatul poate să plece, dar mama trebuie să stea ca o pavăză de netrecut pentru apărarea copiilor şi, de ce nu, pentru apărarea noţiunii de familie. Datorită acestor neajunsuri, apar anomaliile sociale precum: homosexualismul, lesbianismul şi alte forme degenerative ale fiinţei umane care contribuie grav la dezvoltarea civilizată a omenirii. Homosexualismul şi celelalte forme pe care societatea, prin unii, încearcă să le promoveze chiar la cel mai înalt nivel, nu reprezintă altceva decât o decadenţă a dezoltării societăţii care a avut o perioadă nefastă, încă în secolele I şi III ale mileniului I, când romanii, datorită decadenţei, au decăzut ca imperiu. Se pune întrebarea, dacă este necesar ca femeia şi femeia mamă, să fie împinsă în marea politică. Am văzut la ultimile alegeri, că unele partide şi-au propus chiar un procent ca în fruntea listelor să fie „numite femei": liberalii, 30%, PSD-ul 20%... etc. Credem că este o mare greşeală faptul că se practică „politica forcepsului politic" în relaţiile dintre bărbat şi femeie. Credem că este absolut necesar ca în fruntea conducătorilor să prevaleze principiul competenţei intelectuale în primul rând şi nu a „principiului de sex". Mai mult decât atât, credem că partidele ar trebui să aibă în interiorul lor ca „senatori de drept", fără să mai fie aleşi prin vot, unele categorii precum: biserica să fie reprezentată de un Înalt Prelat. Femeia să fie reprezentată de o femeie care a ştiut să fie şi mamă şi angajată...etc. Credem că ar mai fi necesar ca deasupra Parlamentului să existe un reprezentant al pensionarilor civili şi unul al pensionarilor militari. Să fie un reprezentant al armatei. Un reprezentant al deţinuţilor politici. Un reprezentant al celor fără loc de muncă dar care doresc să muncească. Ar fi necesar un reprezentant al femeilor necăsătorite, ţinând cont de faptul că din punct de vedere biologic, femeile sunt cu cca. 10% mai numeroase decât bărbaţii. Iată de ce credem că partidele să o lase mai moale cu promovarea femeii în marea politică, pentru că orice femeie trebuie să se bucure de tot ceea ce este mai bun din partea societăţii. Dacă nu se întâmplă aşa, înseamnă că societatea respectivă este deficitară şi trebuie îndreptată prin alte metode democratice, cercetate în diferite instituţii care în mod profesional să dea soluţiile corecte. „Forcepsul politic" este o operaţiune inutilă pentru femei, dănătoare dezvoltării societăţii, creând în final unele inechităţi mai grave decât cele de la început.

DUMITRU CÂRCENI

Părerea unui jurnalist şi scriitor

Dacă secolul douăzeci (ba chiar începând cu a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea) a fost secolul luptei pentru emanciparea femeii (urmare căreia s-a obţinut, treptat, dreptul la timpul de muncă de opt ore, salariu egal la muncă egală cu a bărbatului, dreptul de a profesa orice muncă, fără deosebire de complexitate şi condiţionată numai de pricepere, pregătire şi abilităţi, dreptul la vot şi la a alege şi a fi ales ş.a.), secolul al douăzecişiunulea a venit cu moda procentelor. Adică, obligativitatea ca femeile să ocupe un procent minim din funcţiile alese sau de conducere din interiorul oricărei structuri politice, sociale ori professionale. Cum s-a ajuns aici aproape că nici nu prea se ştie a se da un răspuns. Nu este un lucru necunoscut faptul că în istoria lumii, fără deosebire de orânduirea în care se ducea viaţa, au existat femei celebre care s-au afirmat pe plan politic, pe plan militar sau în planul invenţiilor epocale ori al artelor de orice fel. Şi asta numai şi numai ca urmare a recunoaşterii priceperilor şi reuşitelor finale. Cu alte cuvinte, nu s-a simţit niciodată nevoia ca o femeie (la urma urmei chiar şi a unui bărbat) să fie ales sau numit într-o funcţie pentru a se aştepta de la aceasta o realizare de răsunet ci, mai degrabă, inverses: datorită unor realizări memorabile, femeile au ocupat funcţii de conducere în diverse forme sau structuri sociale. Acelaşi lucru se poate spune şi despre bărbaţi, cu deosebirea, ce-i drept, că aceştia, printr-o tradiţie de veacuri (şi nu printr-o impunere de veacuri, cel puţin în lumea creştină) femeia s-a simţit datoare să lase conducerea familiei sau a gintei bărbatului, ea rezumându-se la funcţia de sprijin şi de mamă. Asta nu a împiedicat femeia să fie artistă de renume, să fie scriitoare de prestigiu, să fie medic sau dascăl de vocaţie şi chiar regină sau împărăteasă despre care să vorbească secolele. Ideea creării unei cutume de a asigura femeilor un anumit procent în eşichierul funcţiilor de diriguire a unor structuri nu are, după opinia mea, nicio raţiune. Ba, mai mult, asta poate denature însăşi ideea de conducător, putându-se induce concepţia că oricine poate conduce orice, ceea ce este, pe fond şi în realitate un mare neadevăr. O funcţie de conducere, indiferent de domeniu, fie el politic, fie el social, fie el profesional trebuie să fie ocupată numai de personae (fără deosebire de sex) care dovedesc abilităţile necesare, care deţin cunoştinţele şi priceperile potrivite, care beneficiază de presigiul socio-profesional cel mai mare în colectivul sau colectivele pe care le vor conduce. Orice altă formă de înscăunare este artificială şi, ca orice lucru artifical, conţine în sine o mare doză de risc. Ori, în funcţiile de conducere riscul trebuie să fie cât mai mic şi asumat numai în situaţii de strictă necesitate, necesitate impusă, în niciun caz de realizarea unui procent indus. Mai există o cutumă, cumva particularizată, conform căreia, anumite funcţii se pretează numai pentru femei, precum altele se pretează numai pentru bărbaţi. Asta înseană, fără echivoc, o dare înapoi. În lupta pentru emanciparea femeii poate, în anumite perioade, mai ales cele de început, s-o fi pus şi o asemenea condiţie pentru a frăgezii inerţia masculină şi a-i îmbuna pe bărbaţi pentru cedarea unor locuri tradiţionale ocu-

(continuare în pagina 12)

(urmare din pagina 11)

pate numai de ei, unor femei care se arată de succes. Cu trecerea timpului şi mai ales în a doua jumătate a secolului douăzeci, ideea sexologiei funcţiilor şi/sau meseriilor ori a ocupaţiilor devenise caducă. De ce să ne întoarcem acuma înapoi şi să categorisim (de bună seamă că tot artificial) locuri bune de ocupat de femei sau/şi locuri musai care să fie ocupate de bărbaţi. La anii de început ai industrializării României de după Al Doilea Război Mondial ni se părea curios să vedem femei sudoriţe urcate pe schele cu masca şi cleştele de sudură în mâini, ori femei cocoşate în vârful macaralelor de pe vastele şantiere de construcţii. În numai câţiva ani aceste peisaje ni se păreau deja familiale şi nu mai mirau pe nimeni. Femeile s-au dovedit foarte pricepute şi productive şi în mecanizarea agriuculturii conducând tractoare ori combine sau ţinând sub proprie stăpânire şi exploatare mari staţii de pompare în irigaţii. Am întâlnit, în meseria mea civilă, femei foarte bune profesional, la toate nivelurile de pregătire, în metalurgie, nu numai în chimie, am cunoscut multe femei în uniforme militare sau de poliţie operând în meserii categorisite tradiţional ca fiind dure şi proprii numai bărbaţilor. Cu alte cuvinte, viaţa a demonstrat peste vremi şi peste timp, peste concepţii şi cutume că nu sexul este criteriul muncii şi al funcţiei, ci numai gradul de pregătire şi abilităţile personale. Şi funcţie de acestea, femeia sau bărbatul luaţi ca individ sunt singurii care au dreptul să-şi stabilească potenţa şi curajul ocupării oricări meserii, oricărei funcţii. De ce oare ar supăra pe cineva ca, spre exemplu, pe un şantier de construcţii, toate funcţiile de conducere să fie ocupate numai de femei? Cu atât mai mult cu cât în atelierele de proiectare, în special în domeniul construcţiilor, majoritatea, de ani buni în coace, sunt femei. De ce n-am avea aprecieri şi pentru femeile care părăsesc planşeta/calculatorul pentru a-şi conduce punerea în operă a propriului proiect? E adevărat că, în noua paradigmă, femeia nu poate renunţa la misia ei de mamă. Numai că, în această nouă paradigmă, bărbatul trebuie, are obligaţia morală, să preia cu responsabilitate o mare parte din îndatoririle casnice şi de părinte ţinute până nu de mult numai în portofoliul de abilităţi şi de obligaţii pentru femei. Cu alte cuvinte, haideţi, vă propun, să renunţăm la cutume şi tradiţii, să uităm de dejavu-uri de modă şi să ne implicăm în muncă şi în manageriat după competenţe, după abilităţi şi mai puţin sau chiar deloc după tabu-uri. În felul acesta sintagma „omul potrivit la locul potrivit" va căpăta un plus (dacă nu chiar plusul capital) de universalitate, lăsând astfel competenţele să conducă, prieceperile să realizeze, abilităţile să organizeze. N-aţi călătorit niciodată cu un troleibuz sau un autobuz condus de o şoferiţă? Nu v-aţi urcat niciodată într-un tren la manetele locomotivei fiind o femeie? N-aţi privit niciodată pe hubloul unui avion a cărui manşă era strunită de o femeie? Vi s-a părut că este ceva deosebit? Vă asigur că aţi făcut nu odată ci chiar de mai multe ori asemenea „imprudenţe" şi nici n-aţi cunoscut că la volan, la manetă sau la manşă se afla o femeie.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce să le subestimăm. Sau şi mai rău, să le umilim stabilindu-le procente obligatorii? Haideţi să lăsăm viaţa să-şi urmeze cursul neîngrădit de cutume, de tradiţii, de concepţii învechite. Vă asigur că nu vom avea decât de câştigat, fie că suntem bărbaţi, fie că suntem femei. Să ne rezumăm doar la o educaţie aleasă şi să avem decenţa de a ne respecta resiproc, fără deosebire de treapta pe care ne situăm pe scara socială şi să ne facem, fiecare la locul ce-l ocupăm, cât mai bine şi cu maximă responsabilitate misia ce ne-am ocupat-o.

LIVIU LEHLIANU

COPII AI STRĂZII, OAMENI AI STRĂZII. DE CE?

În ultimii douăzecişicinci de ani ne-am familiarizat cu termeni noi, greu de acceptat în epoca de dinainte de 1990. Este vorba şi despre termeni precum „copii ai străzii" şi „oameni ai străzii". De ce erau de neacceptat aceşti termeni înainte de 1990? Este o chestiune foarte simplă pe care cei care au trăit în acea epocă o pot înţelege fără prea multe explicaţii, iar celor tineri trebuie să li se explice. Aşa cum se şi aude, asta înseamnă că sunt copii şi/sau sunt oameni care nu mai au un loc de popas care să se numească un loc căruia să-i poţi spune „acasă". Şi, nemaiavând acest loc, casa lor rămâne strada, sau sub-podurile ori subteranele de canalizare sau, într-un caz mai ferict, subteranele canalelor de termoficare. Cum s-a ajuns aici? Cauzele sunt multiple, sunt complicate, sunt, de cele mai multe ori, inumane. Să ne reamintim sau o spunem celor care n-au apucat să trăiască acele vremi, că munca era o datorie socială şi protejată de lege. Chiar mai mult, era o obligaţie socială, astfel că, prin lege, de la şaisprezece ani, tinerii care nu mai urmau o formă de şcolarizare după terminarea celor opt clase obligatorii, tinerii erau obligaţi să se înroleze în câmpia muncii, să poată face dovada, în faţa organelor de control, că au un loc de muncă. Ori, un loc de muncă, în vremea aceea, asigura cel puţin un venit minim garantat, de cele mai multe ori o casă sau un spaţiu locativ, în care să vieţuieşti, un loc, aşadar, căruia să-i spui „acasă", fie că el era un spaţiu indivigual, unul familial sau un pat propriu într-un cămin muncitoresc sau de organizare de şantier. Nu exista ca cineva să se strecoare în subteranele oraşelor ori să hălăduiască pe străzi şi să-şi facă somnul pe trotuare ori prin sălile de aşteptare ale gărilor ori ale autogărilor. Patrulele mixte, miliţie şi obşteşti, cutreierau zonal toată noaptea şi nu era posibil să nu depisteze asemenea situaţii, chiar dacă ele, se dovedea până la urmă că, erau accidentale. Nu era bine, s-a clamat după evenimentele din decembrie 1989, nu era bine pentru că „toate acestea erau manifestări ale statului totalitar care îngrădea drepturile omului", ca şi cum starea de vagabondaj este un drept şi nu o repercusiune! După 1989, când societatea a devenit brusc şi cu trecere brutală de la un mod de viaţă la altul, fără nicio perioadă tranzitorie, obligativitatea muncii a dispărut, munca însăşi devenind o condiţie umilitoare. Odată indusă această concepţie a fost lesne de micşorat rapid şi dramatic numărul locurilor de muncă, modificarea regulilor bancare ce a făcut din debitori slugi pe viaţă sau deposedaţi de orice bunuri avute în posesie pentru a-şi putea plăti ratele cu dobânzi arbitrar crescute prin măsuri unilateral-adoptate. Şomajul, termen uitat sau/şi necunoscut la limita anului 1989, a devenit un fenomen social, iar cel/cei ajuns/ajunşi într-o asemenea situaţie (încurajată de noua orânduire a statului prin acele salarii compensatorii) s-a/s-au văzut, după o scurtă perioadă, în situaţia de imposibilitate de plată a ratelor, a facturilor, a necesităţilor de hrană şi de trai. Au vândut ce aveau de vândut, inclusiv casele, dacă nu apucaseră să fie scoase la mezat de bănci şi astfel au ajuns pe străzi sau în subteranele urbane. Programele sociale prevăzute de unele proiecte guvernamentale au devenit vaci bune de muls ale unor ONG-uri interesate. Cuprinse de complexe şi frustrări „postrevoluţionare" organele de ordine s-au retras în cochilii de neînţeles. Sau poate de înţeles: au devenit neputincioase în faţa creşterii explosive a numărului celora care au ocupat noapte de noapte sălile de aşteptare ale gărilor şi alte spaţii de adăpost clandestine, concomitent cu micşorarea drastică a posibilităţilor de asigurare a unui loc în cămine, în şantiere (ele însele devenind o rara-avis), în azile. În plus, prin părăsirea ţării pentru găsirea unui loc de muncă, părinţii şi-au lăsat copiii în grija unor bătrâni, ei înşişi la rândul lor nişte neputiuncioşi, astfel încât educaţia şi libertatea infantilă au devenit apanajul străzii. Iată tabloul succinct al fenomenului copiilor şi al oamenilor străzii, fenomen ce a devenit o plagă socială şi proliferează cu sporul unei pecingini greu tratabile. Ce-i de făcut? Păi ce este de făcut ar fi un fenomen cu sens invers dar care şi teoretic dar mai ales practice este mult mai greu de parcurs. Ca paşi de urmat, pe un model simplu, ar fi redresarea economiei naţionale. O redresare a economiei înseamnă, în primul rând, crearea de noi locuri de muncă, iar în al doilea rând, creşterea produselor de larg consum, la preţuri accesibile. Ar urma un pachet de legi care să asigure o protecţie socială a mamei şi copilului, a familiei în întregul său. După implementarea acelor primi trei-patru paşi, treburile vor deveni mai simple şi noii paşi vor urma de la sine ca cereri ale oamenilor care formează baza societăţii. Măsurile acestea vor fi, între altele, şi măsuri coercitive care să pună stavilă hoţiei şi banditismului social, vor fi măsuri educative şi de deschidere culturală. Iar dacă acestea formează răspunsul la întrebarea „ce-i de făcut", se naşte, de la sine, întrebarea „cine răspunde?". Ei bine, răspunsul la aceasta este: programele guvernamentale, care trebuie să ţină cont de necesităţile actuale ale societăţii create după decembrie 1989, unde anarhia a fost ridicată la rang de lege. Prin acceptarea noţiunii de copii ai străzii sau oameni ai străzii, orice societate din lume, nu se poate considera o societate civilizată, chiar dacă aceasta este capitalistă. Credem că ar trebui urmat exemplul de după terminarea celui de-al doilea război mondial, când copii erau în internate, supravegheaţi de pedagogi, cu program strict de masă şi învăţătură. Din rândul acestor copii au ieşit viitorii savanţi, cercetători, ingineri şi oameni de cultură. Deci se poate.Coerciţia este absolut obligatorie în orice societate. A nu se confunda cu torturarea fizică şi psihică, cum de altfel, în prezent, societatea actuală procedează. Fără alte comentarii în prezent.

ALLA VOLCOVA

“Democrația este o necesitate a înțelegerii societății”

DE LA A FACE, LA A AVEA

Citeam zilele trecute un interviu luat, pentru o revistă de nişă, în domeniul larg energie-mediu. La un moment dat, intervi-atoarea întreabă: „Care este verbul care vă defineşte?”. Ei bine, intervievata dă, spontan, un răspuns care a caracterizat generaţiile unei întregi epoci. Iar verbul care a venit imediat ca răspuns este „a face”. Dar, s-o lăsăm pe intervievată să spună: „Un verb simplu şi la îndemâna oricui – a face! A face lucrurile mai bine azi decât au fost făcute ieri!”. Nu ştiu dacă a conştientizat sau nu dând acest răspuns, dar doamna Doina Vornicu, Director de operaţiuni & membru al Directoratului CEZ în România, a pus pecetea pe o epocă de care, tare mă tem, curând ne vom despărţi definitiv. Spun definitiv pentru că despărţirea s-a produs mai demult dar, probabil şi mulţumită inerţiei şi în mod sigur remanenţei în societate a acelui filon educat în spiritul dragostei de ţară, imprimat în conştiinţă că numai munca creatoare este sursa nu numai al bunului trai, dar şi al dăinuirii, izvorul şi substanţa de subsistenţă a omului şi a societăţii, a ţării, ne mai ţine legaţi de speranţa de a fi. Şi totul pleacă de la origini şi de la educaţie. Când spun „de la origini” mă gândesc, în primul rând, la locul şi timpul în care te naşti. Fiind acum la vârsta amintirilor şi a bilanţurilor, îmi aduc aminte că, în urmă cu mai bine de trei decenii, într-o discuţie aprinsă la un for de partid unic, un coleg s-a trezit spunând că omul devine, încă de la naştere, produsul destinului. Pentru că, spunea el, una este să te naşti într-o ţară fără resurse, fără trecut şi cu viitor incert şi alta este să te naşti într-o societate consolidată şi aflată la vârful tehnologiei şi al progresului social. N-a păţit nimic altceva decât că a devenit şi a rămas purtător al etichetei de tip excentric, iar pentru moraliştii activişti, un tip cu mari carenţe în educaţie. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, în chiar apoca aceea de acum trei decenii şi ceva în urmă, importanţa educaţiei era la mare preţ, încât devenise argument şi criteriu chiar şi în gândirea activiştilor, oameni recrutaţi, de cele mai multe ori, din rândul oamenilor din pătura de mijloc.

Este libertinismul şi libertatea exagerată un conflict între generaţii?

Dar, această pătură de mijloc era, atunci, produsul unor şcoli cu profil productiv în care, pe lângă însuşirea artei meseriilor, se făcea şi pregătirea mentală pentru încurajarea muncii, a cinstei şi a întrajutorării umane. Înarmat cu aceste învățăminte, omul nu mai rămâne prizonierul destinului pentru că, prin muncă şi prin comportamentul său (ambele rod al educației) îşi construieşte singur destinul. Poți, stimate cititor, să spui despre mine orice: că sunt un învechit revoluționar romantic, că sunt un nostalgic, că sunt un frustrat, ai libertatea să spui ce vrei şi să mă caracterizezi cum vrei. Sunt convins, însă, că nu poți nega că fără educație, educație făcută într-un spirit de onestitate şi într-un complex angajat social omul, indiferent de origini şi de timp este şi rămâne sclavul propriilor neputințe. Răspunsul doamnei Vornicu m-a făcut să mă gândesc la toate acestea şi la ceva în plus. Şi anume, la ceva ce poate părea conflict între generații. Dar nu, nu este niciun conflict, pentru că noua viață pe care-o parcurgem de un sfert de veac nu are în vedere o separare pe criterii numai de vârstă ci, mai degrabă, de atitudine. Dacă este să ne referim numai la România şi la cetățenii ei constatăm sau, mă rog, aşa constat eu, cu mare îngrijorare, că verbul definitoriu nu mai este verbul „a face”, el involuând către „a avea”. Acesta ar putea fi şi un verb de evoluție dacă el ar fi în completarea verbului „a face”. Dar azi, „a face” a devenit desuet, iar pe alocuri chiar ruşinos şi umilitor. Pentru că „a face” înseamnă, în primul rând, „a munci”, iar munca a devenit o chestiune de dezonoare şi de dezonorare. Să nu uităm conflictul mediatic căruia i-a căzut victimă firma „Metrorex” care se „încăpățânează” să nu schimbe numele stației de metrou „Piața Muncii”, în contextul în care stația „Muncii” şi-a schimbat denumirea, „Bulevardul Muncii” şi-a căpătat o altă denumire, „Bulevardul 1 Mai” a devenit o străduță înghesuită într-un colț de cartier, şi când reporterii, oricărei forme de media, rostesc cuvântul „muncitor” împachetându-l în tonul acela de umilință şi de greață, pentru că astăzi, la mare preț este mestecătorul de cuvinte şi nu făuritorul de produse care să asigure baza materială a vieții şi suportul existențial în mediul social. Şi n-ar fi un păcat capital această nouă paradigmă dacă rezultatul ei n-ar fi distrugerea aproape în totalitate a unei averi uriaşe realizate în patruzecişicinci de ani de supremație a verbului „a face”. Şi chiar dacă nu toți am pus umărul la marasm (oameni ca doamna Vornicu, în mod sigur NU), dar pasivitatea cu care am privit la jaful din economie, la decăderea artelor, la prăbuşirea educației şi la crearea celor mai bune condiții pentru a-i face pe specialiştii din orice domeniu să ia drumul pribegiei ne face pe toți vinovați. Iar pentru că speranța moare ultima, faptul că mai sunt tineri în țara asta care îşi propun să rămână aici, să studieze, să se avânte în munca grea de cercetare şi al creației materiale îmi dă mie, revoluționarul romantic, nostalgicul şi frustratul un crâmpei de speranță că nu este încă şi definitiv totul pierdut. Am fost de curând la susținerea unei teze de doctorat. Ei da, susținerea unei teze de doctorat, acum când se năruie şi această muncă şi tot prin schimbare de verb. Pentru că nu se mai străduie multă lume „să facă” o teză, ci caută soluții de înlocuire a verbului „a face” cu „a avea” pentru că doresc să aibă, fără muncă, în C.V. şi titlul de doctor, tot fără muncă aşa cum şi-au strâns şi averi şi funcții şi titluri fără „a face”. Autoarea tezei, o tânără cu şase ani de muncă într-un domeniu neingineresc, dar care a dezvoltat abilități inginereşti într-un domeniu de avangardă, cel al rețelelor inteligente. Am întrebat-o, fără nicio urmă de insinuare, după ce i-am citit lucrarea, rod al patru ani de muncă şi de cercetare bibliografică şi practică, dacă are orizont de dezvoltare şi de progres aici în țară sau se gândeşte să zboare spre alte zări de soare-apune sau soare-răsare. Ca şi doamna Vornicu, de la care am plecat cu aceste gânduri, tânăra mi-a răspuns firesc şi spontan : „Nu am de ce să plec. Toate ideile din teza mea mi-au venit aici, le-am experimentat aici, îşi au câmp de aplicare aici. La realizarea tezei am simțit permanent îndemnul mamei, m-am bucurat constant de sprijinul tatălui meu. Cum aş putea să-i părăsesc când îmi sunt atât de dragi, cât timp simt că aici mă pot realiza pe mine şi că aici pot „face” mai uşor lucruri pe care altundeva în lume mi-ar lipsi mama să mă îndemne, mi-ar lipsi tata care să mă susțină, mi-ar lipsi oamenii în mijlocul cărora şi împreună cu care am realizat toată munca mea de până acum ?!”. Ce era să mai spun, ce era să mai întreb? I-am sărutat tinerei Adina-Sânziana Vintea mâna şi am aplaudat rezultatul „Cum Laude” al susținerii sale. Pentru că, ştiu şi o mărturisesc, tânăra Sânziana nu este singura care trăieşte sub semnul verbului „a face” şi, aşa cum spuneam mai sus, ei, aceşti tineri sunt adevărații tineri „frumoşi şi liberi” şi nu cei ce se „mobilizează” (de fapt sunt mobilizați) politic pentru a trâmbița la îndemnuri pe străzi şi în agore, ei sunt chezăşia dăinuirii noastre şi a revigorării vieții pe aceste milenare dacice meleaguri. Pericolul este, însă, altul. Şi acesta este cel care mă face şi ar trebui să ne facă să nu rămânem pasivi la nesfârşit. Viața noastră a demonstrat că răul este mult mai molipsitor decât binele. De unde şi proverbul că un singur măr stricat poate strica un coş de mere sănătoase. Iar „făcătorii” cu gura, în dorința faptului de „a avea” (nu contează ce, bani, funcții, distracții, produse, toate pe gratis) sunt mult mai mobilizatori, iar gloata în mişcare este mult mai biruitoare decât oricâte sute de mii de făuritori de bine aflați sub patronajul lui „a face”. Prin găoşenia vorbelor şi nu al faptelor s-a năruit aproape tot ce „s-a făcut” în România şi, dacă vom rămâne, în continuare, pasivi, vom asisita la năruirea şi a restului şi atunci ne vom război cu destinul şi cu Dumnezeu care, vom spune, ne-a părăsit. Pentru că vinovatul (pasivul din noi) nu are, în laşitatea lui, tăria să-şi recunoască partea de vină. De fiecare dată vinovatul este altul şi de/în altă parte, iar dacă nu l-am identificat sau nu l-am numit (tot din laşitate, dacă îl ştim), vinovatul de serviciu rămâne Dumnezeu! Suntem acum, la sfârşit de an şi început de nouă legislatură, (a celei de şaptea în cea de a doua republici româneşti). Şi, în loc să ne unim program lângă program din care să extragem ce este mai bun pentru anii ce vin ne constituim în tabere de inutilă (ba chiar nimicitoare) beligeranță. Beligeranță provocatoare de stagnare a creației şi de păguboasă dezbinare.

VICTOR VERNESCU

Adevăruri ce trebuiesc ştiute de români

ORIGINEA CÂNTECULUI „NOI SUNTEM ROMÂNI... NOI AICI PE VECI VOM FI STĂPÂNI"

Motto: Cartea de faţă, „De la Preistorie la Istorie". Mitologie şi realitate, nu este un tratat de istorie sau o istorie a religiei, ci o lucrare de exegeză, deci cu caracter de cerecetare ştiinţifică, constituind în ultimă analiză un eseu de interpretare socială a fenomenului şi a problematicii umane în evoluţia lor pe teritoriul României şi în Europa.

Dacii

Poporul dac este urmaşul unui trib trac, descendent direct din neamul arhaic al arimilor, care a locuit pe Insula Carpatică cu 3-4 milioane de ani înainte de întemeierea Imperiului Pelasg, eveniment ce se datează după cum s-a arătat în capitolul I, la aproximatv 32.000 de ani în urmă. Arimii din Ardeal, crescuţi sub farul ştiinţei atlantidice, adusă în Carpaţi de refugiaţi înţelepţi din Atlantida, au dezvoltat o cultură proprie, pe care noi o numim carpato-atlantidică. Imperiul Pelasg este opera acestei culturi. Iată acum genealogia poporului dac.Neamul arimilor era compus din numeroase triburi, care apar la scriitorii antici sub diferite numiri dialectice, după cum s-a arătat în capitolele precedente. Poporul dac s-a nu-mit astfel după numele unui mare conducător de trib numit Dacimal. Scrierile istoricilor antici şi tradiţiile vechi, care vorbesc despre centrul cel mare al popu-laţiilor arimice de la Dunărea de Jos, Carpaţi şi nordul Mării Negre, sunt confirmate de mulţimea numelor de localităţi, cursuri de ape şi munţi ce s-au păstrat pe teritoriul României până în zilele noastre. Tabloul anexat cuprinde o listă de 185 nume de localităţi cu rezonanţă arimică, răspândite pe cuprinsul a 34 de judeţe din România de astăzi. Privind răspândirea teritorială a localităţilor cu numiri arimice, ele impresionează în primul rând prin numărul lor mare şi compact, şi au dăinuit mai bine de 32.00C de ani, în ciuda vitregiei evenimentelor istorice ce s-au scurs peste acest teritoriu. În al doilea rând, se mai observă faptul că mai toate aceste localităţi sunt aşezate pe văi înalte, în regiuni muntoase şi deluroase, ceea ce sugerează ideea că ele ar exista încă de pe timpul culturii atlantidice, pe insula formată de masivul Munţilor Carpaţi. Autorii greci antici au remarcat şi ei acest fapt, numindu-i pe geţi munteni, sau agăţaţi de munţi, lipiţi de munţi. Ardealul a fost locuit de populaţii arimice compacte şi acesl aspect sugerează ideea că numele său ar fi o denumire etnică unde se află localităţi ca: Argel, Ardan, Ardusat, Arad, Arcan etc. Cele 183 de localităţi cu nume arimice constituie o dovadă certă a continuităţii vieţii pe teritoriul României, a populaţilor arhaice arimico-traco-dacice şi române, până astăzi. Cu alte cuvinte, neamul românesc este produsul evoluţiei umane din paleolitic şi până în zilele noastre pe pământul României, având o vechi-me de 3-4 milioane de ani. Prin forţa şi puterea lor, dacii, cu timpul, s-au înmulţit şi şi-au întins stăpânirea şi asupra multor pământuri ocupate de triburi arimice vechi. Astfel, ei şi-au întins stăpânirea de la Dakibiza din Asia Mică, toată Peninsula Balcanică, pe ţărmul vestic şi nordic al Mării Negre până la Nipru, izvoarele Bugului şi Nistrului, Vistula şi Oderul Mijlociu, iar spre vest, dincolo de Dunărea panonică, pe Sava şi Dava, până la Marea Adriatică, nordul Italiei, izvoarele Dunării şi triburi compacte au ajuns în Galia, Peninsula Iberică şi nordul Europei. Centrul politic şi cultural al dacilor se pare a fi fost în Arcul Carpatic pe vechiul loc unde îşi avea reşedinţa vechiul Imperiu Pelasg, acolo unde s-a aflat o uniune tribală până la începutul sec. II e.n., când a fost desfiinţat de Imperiul Roman. Alte triburi din neamul trac au cuprins pământurile fără locuitori dintre apele de la vest de Peninsula Balcanică şi au format alte aşezări, şi aşa, din poporul trac, s-a format alt popor, care mai târziu s-a numit roman, după întemeierea cetăţii Roma. Popoarele trac şi dac vorbeau limba rasei albe, a carpato-atlanţilor, evoluată în cursul istoriei. Prin anii 1000 î.e.n., înflorea în ţinutul dintre ultimele prelungiri ale Alpilor, până în Carpaţii Nordici, cu Galiţia şi Bucovina şi regiunea dintre Nistru-Bug şi Dunărea de Jos, ultima şi cea mai dezvoltată formă a civilizaţiei bronzului, ale cărei începuturi se datează cel puţin la începutul mileniului II î.e.n. Creatorul acestor civilizaţii era un popor unitar. În continuare, cu acest popor locuiau la est de Nistru până la Don şi ţinutul Cubanului, ocupând tot ţărmul nordic al Mării Negre, cimerienii. Civilizaţia bronzului, reprezentată de ei, era foarte asemănătoare celei din masivul carpatic. Se pare că cimerienii locuiau aici încă din secolul XVI î.e.n. Această populaţie din Cuban până la Alpi era de neam trac. În secolul VIII î.e.n. cimerienii, luând cu ei pe tracii Treres, ajung cu invaziile lor în Asia Mică. Bruckner şi Hubert Schmit au arătat că Troia prezintă caracteristici etnografice tracice.

PRELUAT DIN CARTEA „DE LA PREISTORIE LA ISTORIE MITOLOGIE ŞI REALITATE", AUTOR VIRGILIU OGHINĂ

POETUL RĂMÂNE EL ÎNSUŞI

Un mare poet rămâne el însuşi, indiferent care ar fi registrul stilistic prin care se manifestă liric. Criticul literar Aureliu Goci afirmă despre acest volum al Floricăi Gh. Ceapoiu: „În condiţiile în care poezia contemporană nu a mai trecut de mult printr-o stare de efervescenţă, prezenţa unui autor complex, pasionat, delicat şi onest valorează cât o baie de oxigen" (Distincţia morală şi înţelepciunea actului poetic, p. 9). Observaţia nu este doar reală, ci inspirat aşezată la începutul acestui volum scris cu talent şi dăruire, cuprinzător ideatic şi tehnic structurat. Fiindcă aici este vorba de o cu totul altă abordare a poeziei, de către o creatoare clasică. Îndrăgostită de formele fixe, îndeosebi de sonete şi rondeluri, Inginera Florica Gh. Ceapoiu este „poetă, poetă în adevăratul sens al cuvântului" - aşa cum a scris (la masculin) Titu Maiorescu despre Mihai Eminescu, aflat chiar la izvoarele începuturilor sale lirice. Vreau să spun că artista modernă Florica Gh. Ceapoiu nu se deosebeşte decât prin forma muzicală sau liberă a cuvintelor - de cea care a fost ea însăşi, mai înainte. Poate că este vorba şi de-o ascunsă ambiţie de a ne demonstra că a rămas la fel de talentată în toate volumele pe care le-a tipărit până acum, chiar dacă a început să scrie într-un ton modern, simbolic şi sugestiv: „Gândul - drumul spre lumină/ al poetului.// Poetul - lumina însăşi,/ din care/ se împărtăşesc şi ceilalţi.// Pentru a le parcurse/ îţi trebuie har." (File îngălbenite, p. 28). Numai că această formă modernă aleasă anunţă o nouă coardă de vioară a sufletului său sensibil, unde versurile nu mai sunt încătuşate de cerinţele formelor clasice, muzicale, ci de rezonanţa forţei sale artistice, în formulări concise, uneori eliptice, aproape matematic exprimate: ."Viscolul îşi răsfrânge răsuflarea/ peste tâmplele ninse/ şi nu am timp să întreb: - De ce cuvântul parcurge distanţe/ de ani-lumină?" (Constelaţia Vărsătorului, p. 30). De aici, se desprinde o idee care ne conduce la studiul despre metaforă al academicianului matematician Solomon Marcus, ori la ipoteza lui Ion Barbu care considera că, undeva, în înaltul abstract al creaţiei, poetul modern se întâlneşte cu rigurozitatea spaţiului geometric. Cele două volume anterioare ale Floricăi Ceapoiu: La izvorul neuitării - Editura Semne, 2010 şi La ospăţul zorilor - Editura Rawex Coms, 2012, ne-au demonstrat faptul că poeta a reuşit, cu deplin succes, să descifreze vibraţiile liricii mederne, urmându-şi drumul spre alte meridiane artistice şi spre înţelegerea vorbitorilor unei alte limbi. Aşa încât, uimirea noastră, a cititorilor săi fideli, izvorăşte din strădania d-sale de a exprima sentimente puternice şi trăiri convingătoare printr-o poezie atât de clară şi concisă, prin eleganţa şi ineditul metaforelor, cu ajutorul cărora înavuţeşte această formă lirică de ultimă inspiraţie: „Nu te întrista!/ cel mai înalt munte/ se zăreşte departe/ şi numai atunci/ când desluşeşti/ durerea/ din miezul cuvântului" (Printre silabe, p. 46). În faţa acestei abordări fascinante nu ne mai rămâne decât să adăugăm felicitările noastre şi urările de împlinire artistică, pe acest nou drum al modernităţii contemporane!

RĂSĂRIŢI ÎN LUMINIŞ DE SOARE

Acesta este titlul unui minunat volum antologic, alcătuit de scriitorul arefean Cezar Bădescu, fost director o perioadă îndelungată al Şcoli Gimnaziale Arefu, de pe Argeş în sus, de la poalele Munţilor Făgăraş, străjuiţi de istorica cetate a lui Vlad Ţepeş... Un titlu simbolic, amintind gloria străbună şi reliefând prestigiul actual al fiilor satului contemporan, AREFU, reprezentaţi de generali, amirali, colonei, doctori, ingineri, preoţi şi funcţionari - precum şi de scriitori de prestigiu naţional, amintindu-i, alături de autorul acestei cărţi, pe Horia Bădescu, poet de talie europeană, Victor Gh. Stan, Preşedintele Filialei pentru Copii şi Tineret Bucureşti, a Uniunii Scriitorilor şi pe profesorul Ion C. Ştefan, membru al USR şi directorul Editurii Arefeana... Fiindcă nu se poate în această enumerare a celor care ne-am revăzut la emoţionanta întâlnire din vara lui 2016, să mergi mai departe decât scriind şi numele meu, cel care conduc, de peste 20 de ani, Editura Arefeana, în semn de respect şi continuitate pentru meleagurile unde m-am născut şi am cunoscut cele dintâi bucurii ale vieţii.

Cele peste 250 de titluri, tipărite în această perioadă însumează aproximativ câte zece denumiri AREFEANA pentru fiecare cetăţean născut în Luminişul nostru de Soare, trăitor pe aceste meleaguri strămoşeşti sau personalităţi de prestigiu şi cinstire la nivel naţional ţi chiar peste hotare. „Născuţi în Luminiş de Soare" este titlul evocator al acestor gânduri ale mele, dar şi titlul cărţii de odinioară a lui Cezar Bădescu asemenea unui glas de chemare la prietenie şi continuitate, care ne-a adunat pe arefenii de pretutindeni, pentru a-i cinsti cu demnitate, competenţă şi hărnicie pe toţi ceilalţi, purtându-ie amintirea pentru totdeauna în suflet.

DE LA PRESTIGIU LA CATEDRĂ LA SUCCESUL LITERAR

Nică D. LUPU, „Insomnii", Editura Betta, Bucureşti, 2016

Pe domnul Nică D. LUPU îl cunosc de mulţi ani, ca profesor de Geografie, cu o vocaţie pedagogică deosebită, ca director al Liceului Silvic Brăneşti, dovedindu-se un bun organizator, ca inspector şcolar al judeţul Ilfov şi, în uttima perioadă, ca Director al Casei Judeţene a Corpului Didactic - tot Ilfov. Activitatea sa bogată în domeniul învăţământului, experienţa acumulată de-a lungul timpului şi mai ales lecturile bogate şi harul artistic nativ l-au îndreptat, după ieşirea la pensie, spre literatură. Nică D. Lupu scrie aplicativ, cu aceeaşi stăruinţă şi seriozitate, reuşind să publice, până acum, următoarele volume: „Incertitudini la răscruce", „Grădina cu povestiri", „întâmplări de necrezut", „Celesta", „Regina nopţii", „Elisa", „Masca", „Urgia", „Talismanul", „Regăsirea", „Spirala", „Destine". Recenta apariţie, „Insomnii", însumează povestiri cu o tematică diferită, dovedind că autorul este şi în domeniul literaturii un victorios, urmărindu-şi vocaţia artistică tot cu aceeaşi seriozitate pedagogică, în direcţia efectului educativ cu prioritate. M-a impresionat povestirea de început, „insomnii de ciub," despre activitatea multiplă desfăşurată în cadrul Centrului Socio-Cultural „Jean-Louis Calderon", din Sectorul doi al capitalei, în care, spre surprinderea mea şi a scriitorilor activi, din cadrul acestui colectiv, suntem nu doar actori şi beneficiari ai acestor activităţi bine organizate, ci şi personajele unor dintre ele. Reîntâlnim, ca eroină centrală, pe frumoasa şi harnica directoare a acestei instituţii, pe directorul Editurii Betta şi chiar pe cea mai talentată şi prolifică prozatoare din acest colectiv, deja cu renume naţional. Surpriza mea constă tocmai în aceea că particip, prin lectură, la câteva momente de istorie literară recentă, într-un proces constant de elaborare şi împlinire - şi cred că autorul a făcut bine că ne-a prezentat părerile sale, ca nou venit în acest cadru de elită culturală, reliefând frumuseţea şi rolul educativ al unor astfel de activităţi. Prozatorul Nică D. Lupu ştie să reliefeze, mai ales prin noutatea şi ineditul celor înfăţişate, momentele esenţiale ale vieţii, aşa cum desprindem şi din povestirea „Insomnii pe o baricadă alunecoasă", scrisă cu multă ironie şi discernământ, în care o frumoasă asistentă medicală vine într-o familie tânără, mărturisindu-i soţiei cuplului că ea a avut, mai înainte, o aventură amoroasă cu bărbatul acesteia, în urma căreia a născut un băieţel, care seamănă cu fiica lor, cerându-i soţiei legale să i-l cedeze pe iubitul aflat în dispută. Neprevăzutul povestirii constă în faptul că soţia cea înşelată, în loc să-i facă scandal soţului, se arată mândră de performanţa acestuia şi o alungă pe intrusa care ar fi vrut să-i destrame familia şi să-i ia bărbatul cel victorios. Morala pe care o desprinde cititorul este aceea că o doamnă inteligentă ştie cum să treacă peste un astfel de moment mai greu şi să-şi păstreze integritatea familiei. Exemplul pe care l-am prezentat demonstrează talentul şi discernământul naratorului, convingându-ne că Nică A. Lupu este un scriitor talentat care se pricepe să desprindă din bogăţia faptelor de viaţă, pe care le întâlneşte în cale, pe cele mai semnificative, ridicându-se de la prestigiul la catedră la succesul literar, cert şi de perspectivă.

PAGINĂ REALIZATĂ DE ION C. ŞTEFAN

Sănătatea pentru toți

CUM TREBUIE SPĂLATE ŞI CURĂȚATE CORECT FRUCTELE ŞI LEGUMELE

VARZA

Îndepărtând frunzele superioare şi ciocanul de varză, veți elimina din aceasta o parte bună din nitrți.

CARTOFUL

Nitrații se acumulează imediat sub coaja şi în mijlocul cartofului. Unica soluție de a scăpa de nitrați este să aruncați apa în care au fiert cartofii.

DOVLECEII, CASTRAVEŢII, VINETELE

Castraveții ecologici puri trebuie să fie de culoare verzuie deschisă. Dacă însă sunt de culoare verde închisă, atunci cu siguranță s-au utilizat nitrați la creşterea lor.

Primii dovlecei şi vinete trebuie curățite de coajă. De asemenea trebuie îndepărtat cotorul, acesta este cea mai infectată parte a lor.

SALATA VERDE, PĂTRUNJELUL, MĂRARUL ŞI ALTE VERDEŢURI

Verdeața absoarbe destul de activ nitrații, iar înainte de a fi consumată trebuie ținută în apă nu mai puțin de o oră şi clătită bine.

ROŞIILE

Cu cât coaja lor este mai groasă, cu atât mai multe chimicale conțin. Niciodată nu cumpărați roşii de culoare portocalie-roşie. Nervurile groase şi pulpa de culoare albă din interiorul acestora este un semn al nitraților. Dacă totuşi ați cumpărat astfel de roşii, țineți-le în apă rece timp de o oră înainte să le consumați.

SFECLA, MORCOVUL ŞI RIDICHEA

În aceste legume marea parte a nitraților este concentrată pe capete: lângă frunze şi înspre coadă. Aceste părți trebuie neapărat îndepărtate înainte de consum. Nu cumpărați sfecla cu codița răsucită. În cazul morcovului trebuie tăiat 1 cm din codiță, iar partea verde trebuie îndepărtată în totalitate.

STRUGURII

Pentru păstrarea acestora timp îndelungat ei sunt tratați cu fungicide. Tot ce este necesar să faceți este să-i spălați bine sub jet de apă.

PEPENELE VERDE

Nu cumpărați niciodată un pepene verde tăiat în jumătate şi înfăşurat în folie alimentară. Suprafața acestuia este un mediu favorabil apariției şi înmulțirii bacteriilor şi microorganismelor. Dacă pepenele are pe interior dungi de culoare gălbuie atunci el a fost crescut cu nitrați. Puteți face un mic test: puneți într-un pahar cu apă rece o bucată de pepene. Dacă apa îşi schimbă culoarea atunci conține nitrați. Dacă doar s-a tulburat un pic, atunci nu conține nitrați.

PERELE ŞI MERELE

Înainte să le cumpărați, încercați să le atingeți. Dacă sunt lipicioase, atunci au fost tratate cu difenil (DDT), pentru un timp mai mare de păstrare. În Uniunea Europeană şi în USA acesta este interzis din cauza efectelor sale cancerigene şi alergice asupra organismului. Aceste fructe trebuie curățate de coajă.

Cele mai „dăunătoare“ fructe sunt cele importate din Turcia, Olanda, Israel şi Egipt. Motivul: solul din aceste țări este foarte sărac şi pentru obținerea unor roade bogate sunt folosite multe îngrăşămintele chimice.

UMOR LA REFLECTOR

Pe-un picior de splai, pe-o gură de n-ai, e un staul mare, cu multe mioare, în comisii varii, care îşi votează pensii şi salarii.

Bine copitate duc națiunea-n spate. Fără - nu se poate.

Nu-i democrație, dacă nu-s în stână. Doar că nu dau lapte, brânză, carne, lână.

Dau doar legi istețe cu un ştaif peren, întruniți în turma ce se cheamă plen: câte deşte are omul la o mână, câți dulăi au dreptul să păzeasc-o stână, câte dobitoace pe-un tăpşan să pască, când e de căciulă, când să îți pui bască.

Legile Odihnei (munca se prezumă), Pravila Părerii (cauciuc sau gumă), câte zile intră într-o săptămână, Hotărârea Ciorii (să n-o dai din mână), cum se ia rugina, cum se-afumă stupii, Legea Vânătorii (să nu sperii lupii).

Miorițe late, late-bucălate, cu imunitate, de-un mandat încoace gura nu vă tace, țara nu vă place. Ciuliți cu grăbire ce-aveți de ciulit: vin colindătorii, cum au mai venit, dar nu vin cu clinchet, ci cu zornăit.

LELIA MUNTEANU

11 efecte ale punerii sub învinuire a lui Ion Iliescu pentru crime împotriva umanității:

☺ Iliescu a recurs la strategia Năstase şi s-a împuşcat de 5 ori în gât, dar n-are nici pe dracu';

☺ Vestea proastă e că la cât de repede scrie Iliescu cărți, ar ieşi din puşcărie într-o săptămână;

☺ Dacă ar fi să vină iar minerii la Bucureşti, ar veni tot cu trenul, că autostradă n-avem nici acum, după 25 de ani;

☺ Mircea Geoană râde de Ion Iliescu: "Cine e prostănac acum?";

☺ Majoritatea românilor l-au visat astă-noapte pe Ion Iliescu încătuşat şi într-o celulă;

☺ Iliescu îşi păstrează calmul şi spune că nu recunoaşte alt tribunal decât Marea Adunare Națională;

☺ Ca să arate că nu avea discernământ, Miron Cozma le-a arătat judecătorilor poeziile scrise de el;

☺ Alina Gorghiu i-a criticat în termeni duri pe minerii aduşi de Iliescu, acuzându-i că panselușele plantate în Piața Universității s-au ofilit după doar câteva săptămâni;

☺ Judecarea şi condamnarea lui Iliescu nu ne-ar aduce nicio satisfacție reală, pentru că din păcate în România nu mai există pedeapsa cu moartea;

☺ Autobuze goale azi în Bucureşti, după ce fanii lui Iliescu au intrat în grevă şi nu s-au dus azi la piață;

☺ Spre deosebire de tinerii din alte oraşe, cei din Petroşani ştiu precis ce făceau tații lor în iunie 1990.

VIA TNR

ŞTIAŢI CĂ...

1. Deşertul Sahara acoperă o treime din continentul african.

2. Broasca veninoasă din America de Sud are otrava atât de puternică încât este nevoie doar de o picătură de mărimea unui cristal de zahăr pentru a putea omorî un om.

3. Cea mai înaltă cascadă din lume se află în Venezuela având o înălțime de aproximativ 1 km. Cascada Angel, denumită după pilotul american Jimmy Angel, a fost descoperită în anul 1933.

4. Una dintre cele mai impresionante clădiri din lume este Opera din Sidney. Construcția acestei clădiri a durat 15 ani şi a fost printre primele clădiri a cărei construcții a fost proiectată pe calculator.

5. Cel mai adânc lac de apă dulce din lume este lacul Baikal şi se află în estul Siberiei. Acest lac are mai mult de 20% din rezerva de apă dulce a lumii.

6. Marele Zid Chinezesc se întinde pe o distanță de 3400 km şi a fost construit de mai bine de 2000 de ani.

7. Cel mai înalt vârf din lume este Vârful Everest cu 8848 metri. Însă, există un vârf mai înalt decât acesta în Hawaii dar o mare parte din munte se află în adâncul mării.

8. Primul transplant de inimă a fost făcut pe continentul african în 1967 de către profesorul Christiaan Barnard. Pacientul a trăit doar 8 zile după intervenție.

9. Cel mai înalt cactus din lume poate ajunge la o înălțime de 17 metri. Specia de cactus Saguaro poate fi întâlnită în deşertul din Arizona.

10. Islanda este renumită pentru izvoarele de apă fierbinte numite gheizere. Acestea servesc drept sursă de energie pentru sistemul de încălzire centrală al capitalei, Reykjavik.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

ŞEFI NOI ÎN JUSTIŢIA ARGEŞEANĂ

Punct final în concursul pentru ocuparea funcţiilor vacante de conducere din justiţia argeşeană. La începutul lunii septembrie, au fost scoase la concurs cinci posturi de preşedinţi sau vicepreşedinţi de instanţă si două posturi deprim-procuror din sistemul judiciar argeşean, doar patru dintre acestea fiind ocupate. Conform regulamentului CSM, numirea candidaţilor declaraţi admişi în urma concursului se face pe trei ani.

Camelia Pârvu şi-a adjudecat şefia Judecătoriei Piteşti

Pentru prima dată după o lungă perioadă, Judecătoria Piteşti are preşedinte cu acte în regulă. Magistratul Camelia Pârvu, singura care s-a înscris, a câştigat prin concurs funcţia pe care de altfel o ocupă de aproximativ doi ani prin delegare. Aceasta a obţinut nota 9 la proiectul managerial şi 8,20 la scris, media 8,60 fiindu-i suficientă pentru a-şi adjudeca funcţia numărul unu în instanţa piteşteană. în ceea ce priveşte postul de vicepreşedinte, acesta rămâne vacant, deoarece niciun magistrat nu s-a arătat interesat de această funcţie.

Judecătoria Câmpulung are un nou preşedinte

Şi la instanţa musceleană au fost scoase la concurs ambele posturi de conducere, însă, la fel ca la Piteşti, doar cel de preşedinte a fost ocupat. Iniţial, la examen s-au înscris două judecătoare pentru postul de preşedinte - Elena-Alina Aus-trianu şi Otilia Vişoiu - şi una pentru cel de vicepreşedinte - Violeta Nicolescu. în final, doar Alina Austrianu a mai rămas în concurs, în vreme ce colegele sale au ales să se retragă. După ce a trecut examenul pe funcţie cu media 8,53 - 9,06 la prezentarea proiectului managerial şi 8 la proba scrisă - Alina Austrianu preia conducerea Judecătoriei Câmpulung de la magistratul Ana Oprea, care revine la Judecătoria Piteşti. La Judecătoria Costeşti, Cornelia Ol-teanu, până în prezent preşedinte cu de-legare, şi-a câştigat funcţia în urma concursului organizat de CSM. Rămasă fără contracandidat, după retragerea magistratului Alis Grădinariu, Cornelia Olteanu a trecut cu bine de examen, primind 7 la proiect şi 9,20 la scris - media 8,10.

Daniel Creţu revine prim-procuror laTopoloveni

Pentru parchetele din Argeş au fost scoase la concurs două funcţii de conducere - la Topoloveni şi Costeşti, însă doar pentru prima dintre ele a existat un competitor. Cel care şi-a dorit funcţia de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Topoloveni este Daniel Creţu. Acesta a mai câştigat şi anul trecut acelaşi post prin concurs, însă a preferat să renunţe la el în favoarea avansării la grad de tribunal, pentru a reveni în judeţul natal fiind nevoit să dea din nou examen. Şi de această dată procurorul Daniel Creţu a trecut cu brio de probele de concurs, cu media 8,98, fiind notat cu 9,17 la proiectul managerial şi 8,80 la proba scrisă.

(NADIA CIOCHINĂ)

Ziarul „ARGEŞUL“

„Piteştiul va fi capitală de regiune”

(Re)debut în forţă al emisiunii „Subiect de presă” de la Antena 1 Piteşti, realizată de Cristina Munteanu şi Mihai Golescu! Nici nu se putea altfel, în condiţiile în care pauza a fost generată de alegerile parlamentare, iar acum se ştiu câştigătorii şi învinşii. Ei bine, în platoul emisiunii a fost invitat şeful de campanie al echipei victorioase, PSD, şi anume primarul Ion Georgescu, din Mioveni, care este şi secretar executiv al filialii argeşene. Tema emisiunii - „Votul şi... triumful roş” a fost generoasă, mai ales că astfel am aflat şi care sunt planurile imediate ale social-democraţilor pentru judeţul Argeş.

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ“

Ziarele argeşene, obligate de campania electorală să-şi declare tirajele

Jurnalul de Argeş - locul 1 la săptămânale şi 2 în clasamentul general

Partidele au avut obligaţia în campania recent încheiată de a imprima pe machetele electorale din presa scrisă şi tirajul publicaţiei în care apar. Făcând o trecere în revistă a tirajului pe care ziarele argeşene au fost obligate de lege să-l declare, s-a putut astfel observa că Jurnalul de Argeş este cel mai citit săptămânal din judeţ şi ocupă locul doi în clasamentul general pe judeţ, care include şi cotidianele. Astfel, în ultima zi de campanie, vineri, 9 decembrie, cotidianul Curierul Zilei afişa în subsolul unei pagini de reclamă electorală un tiraj de 9.550 de exemplare. Ziarul Argeşul din ziua precedentă, 8 decembrie, avea publicat un tiraj declarat de 1.200 de exemplare iar cotidianul Top, din aceeaşi zi, 1.300 de exemplare. Argeş Expres, un cotidian din Curtea de Argeş, 500 exemplare de exemplare. În ceea ce priveşte săptămânalele, Jurnalul de Argeş a fost lider de piaţă cu 3.050 de exemplare. A urmat Ancheta cu 3000 de exemplare, Profit Argeşean cu 2.250 de exemplare, Evenimentul Muscelean (bisăptămânal) - cu 2.000 de exemplare, Gherila - 1.500 exemplare, Obiectiv argeşean -1.500 exemplare, Actualitatea Musceleană - 1.000 exemplare, Atitudine în Argeş - 800 exemplare, Interes Argeşean - 700 exemplare, Impuls de Argeş - 500 ziare. Trebuie subliniat că în acest moment Jurnalul de Argeş este singura publicaţie argeşeana membră BRAT şi auditată de Biroul Român de Audit al Tirajelor. Iar asta presupune o laborioasă şi transparentă activitate de auditare a datelor de difuzare a publicaţiilor tipărite, activitate realizată pe baza unor standarde şi metodologii clare.

ALINA CRÂNGEANU

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

MULTE SURPRIZE LA TÂRGUL DE CRĂCIUN DE LA MIOVENI

De joi, 15 decembrie, până pe 30 decembrie, timp în care va fi deschis Târgul de Crăciun la Mioveni, Centrul Civic al oraşului va fi punctul de atracţie al sărbătorilor de iarnă, vizitatorii urmând să găsească aici căsuţe cu diverse produse specifice sezonului rece. Mult aşteptata Căsuţă a lui Moş Crăciun a fost instalată în Centrul Civic din Mioveni, iar începând din 15 decembrie, Moşul îi va aştepta pe prichindeii cuminţi să stea la poveşti, între orele 18.00 şi 21.00. Totodată, Moş Crăciun apelează la copii şi la părinţi pentru a-i ajuta şi pe cei nevoiaşi. Cei care îl vizitează, pentru a-i lăsa tradiţionalele scrisori, la căsuţa lui din centrul oraşului deschisă până în seara de 24 decembrie, pot face şi o donaţie în cadrul unei campanii umanitare „Donezi şi Câştigi” - în urma căreia cinci dintre dumneavoastră pot câştiga, la tombolă, câte un plin de benzină, oferit de unul dintre sponsorii „Târgului de Crăciun” de la Mioveni.

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Ambasadorul Chinei a devenit miovenean

Ambasadorul Republicii Populare Chineze în România, Excelenţa Sa Xu Feihong, a devenit de astăzi cetăţean de onoare al oraşului Mioveni. Ceremonia a avut loc în sala de festivităţi a Primăriei Mioveni şi a fost oficiată de către primarul Ion Georgescu. Distincţia a fost acordată „în semn de aleasă preţuire si recunoştinţă pentru deschiderea totală arătată oraşului nostru şi pentru implicarea directă în evenimente cu impact naţional şi internaţional”. Colaborarea cu partea chineză se va materializa şi prin înfiinţarea unui Centru de Medicină Tradiţională Chineză în incinta viitorului nou spital, unde vor lucra medici din China. La eveniment au participat oficialităţi locale şi judeţene.

SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI, CEA MAI MARE TRADIȚIE RELIGIOASĂ LA ROMÂNI

Crăciunul sau Naşterea Domnului (naşterea lui Iisus Hristos/Isus Hristos) este o sărbătoare creştină celebrată la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domneşti (praznice împărăteşti) ale bisericilor de rit bizantin. În anumite ţări, unde creştinii sunt majoritari, Crăciunul e de asemenea sărbătoare legală, iar sărbătoarea se prelungeşte în ziua următoare, 26 decembrie: a doua zi de Crăciun. De la debutul secolului al XX-lea, Crăciunul devine şi o sărbătoare laică, celebrată atât de către creştini cât şi de către cei necreştini, centrul de greutate al celebrării deplasându-se de la participarea în biserică la rit spre aspectul familial al schimbului de cadouri sau, pentru copii, „darurilor de la Moş Crăciun".

Originea termenului

Mulți cercetători (Pericle Papahagi, Vasile Pârvan, Sextil Puşcariu, Theodor Capidan, Nicolae Drăganu), consideră că termenul provine din latinescul calatio cu forma sa de acuzativ calationem. La romani prin calatio se înțelegea convocarea poporului de către preoții păgâni în fiecare zi de întâi a lunii pentru anunțarea sărbătorilor din luna respectivă, şi, prin extindere, sărbătoarea în general, căci cea mai importantă calatio era aceea de la 1 ianuarie. Până către sfârşitul secolului al IV-lea, naşterea lui Hristos se sărbătorea odată cu Boboteaza la 6 ianuarie, când se obişnuia să se facă anunțarea sărbătorilor de peste an (Paşti etc.). Şi cum celor de curând creştinați din Dacia şi din sudul Dunării această anunțare li se părea apropiată de sărbătoarea păgână calatio, au denumit cu acest termen sărbătoarea creştină a naşterii lui Hristos. Datele la care se sărbătoreşte Crăciunul sunt orientative, pentru că nu se ştie data exactă a naşterii lui Iisus.

Naşterea Domnului

Evanghelia canonică a lui Luca cât şi cea a lui Matei descriu pe Iisus ca fiind născut în Betleem, Iudeea din mamă fecioară. În relatarea din Evanghelia după Luca, Iosif şi Maria călătoresc de la Nazaret la Betleem pentru recensământ, iar Iisus este născut acolo şi pus într-o iesle. Îngeri apar şi declară că Iisus este un salvator al întregii omeniri şi păstorii vin ca să-l adore. În relatarea lui Matei, astronomii urmează o stea până la Betleem pentru a aduce daruri lui Iisus, născut ca regele iudeilor. Regele Irod ordonă masacrul tuturor băieților din Betleem care au mai puțin de doi ani, dar familia lui Iisus fuge în Egipt, iar mai târziu se restabileşte în Nazaret.

Istoria sărbătorii

Crăciunul a început să fie serbat de către creştini pe 25 decembrie, după cel puțin trei secole de la începerea misiunii de evanghelizare a apostolilor, anume începând cu secolul al IV-lea în Vest şi începând cu cel de-al V-lea secol în Est. Inițial, sărbătoarea naşterii lui Hristos era ținută pe 6 ianuarie, istoricii ştiind azi că ea se celebra deja în 336 d. Chr., la Roma. (în Est, „Boboteaza", serbată la data de 6 ianuarie începând cu secolul al IV-lea, celebra pe atunci naşterea, botezul şi primul miracol al lui Iisus, în timp ce gnosticii (sectă creştină considerată eretică de către creştinismul canonic) serbau aceeaşi „Epifanie" în Egipt, încă din secolul al II-lea, tot la data de 6 ianuarie, când, în viziunea lor, „Iisus s-a arătat ca Fiul lui Dumnezeu la botez"). Sextus Julius Africanus, un creştin din secolul al III-lea, este primul care alege în 221 d. Chr. această dată pentru naşterea lui Iisus, care însă nu va fi celebrată încă multă vreme de către ceilalți creştini, care preferau 6 ianuarie. În primele două secole creştine, a existat o puternică opoziție la celebrarea zilelor de naştere a martirilor şi a lui Iisus. Numeroşi Părinți ai Bisericii au emis comentarii sarcastice privitoare la obiceiul păgân de a celebra zile de naştere, când, de fapt, sfinții şi martirii trebuiau, în viziunea lor, să fie celebrați la data matiriului lor, adică la data „adevăratei lor naşteri" din prespectiva bisericii. Mulți creştini ai primelor secole erau scandalizați şi de veselia şi festivismul celebrării, pe care îl vedeau ca fiind o reminiscență a păgânismului, în special al Saturnaliilor romane. Ei aveau dreptate să afirme asta: plasarea sărbătorii naşterii lui Isus Hristos din momentul în care aceasta a început să fie celebrată de creştini, exact la finele lui decembrie sau începutul lui ianuarie (adică 25 decembrie sau 6 ianuarie), se datora copierii tradițiilor păgâne, căci Evanghelia nu dă nici un detaliu despre data naşterii lui Isus. Din motive politice, aşa cum sugerează istoricul Edward Gibbon, ierarhia creştină a considerat copierea sărbătorilor şi a riturilor păgâne ca fiind soluția răspândirii accelerate a cultului lor în mase, mase care pe atunci erau puternic ataşate vechilor sărbători şi practici rituale păgâne. Factorul pentru care primii creştini au ales datele de 25 decembrie sau 6 ianuarie ca moment al naşterii Fiului lui Dumnezeua fost deci că la aceste date, în lumea romană, germanică şi orientală se celebrau diverse date de naştere ale zeilor păgâni. Povestea unui zeu salvator născut din fecioară pe 6 ianuarie sau 25 decembrie, nu era deloc nouă, cele mai multe culte păgâne ale vremii adorând câte un astfel de zeu. Astfel, pe 6 ianuarie, data solstițiului egiptean, era celebrată revărsarea apelor Nilului şi în „cultele misterelor" locale naşterea „eonului" din fecioară. Epifaniu, scriitor creştin, redă în lucrarea sa ritul celebrărilor din 6 ianuarie şi semnificația acestuia la egipteni şi la arabii din „Petra" (Eleusa, unde se serba naşterea pruncului-zeu Dusares din fecioară. Alt scriitor creştin, anume Ipolit, descrie cum la Eleusis, în Grecia, se celebra tot atunci sărbătoarea misterelor, când ierofantul exclama la naşterea pruncului sacru: „Fecioara care era grea a conceput şi a născut un fiu!". Tot pe 6 ianuarie grecii sărbătoreau naşterea zeului Dionis, zeul care ca şi Isus, transforma apa în vin. O sărbătoare populară la Roma celebra pe 25 decembrie naşterea Soarelui neînvins (Dies Solis Invicti Nati, Deus Sol Invictus), ca simbol al renaşterii soarelui şi alungării iernii (ca şi Saturnaliile). Odată ce creştinii au abandonat celebrarea naşterii Fiului lui Dumnezeu pe 6 ianuarie optând pentru data de 25 decembrie, scriitorii creştini fac frecvente legături între renaşterea soarelui şi naşterea lui Hristos. Triburile nord-europene (germanice) celebrau şi ele, la aceeaşi dată, „Iule", pentru a comemora „renaşterea soarelui dătător de lumină şi căldură", de maniera în care şi creştinii spuneau despre Isus, născut tot atunci, că este „Lumina lumii". Reprezentările numismatice romane ale lui Sol invictus prezintă adesea un chip cu o coroană de raze, aşa cum în primele reprezentări creştine Iisus avea şi el o coroană

de spini. Astfel că, în secolul al V-lea chiar, în vremea papei Leon cel Mare, erau creştini care afirmau că serbează nu atât naşterea lui Hristos, cât a zeului-soare, fapt care l-a determinat pe acest papă să-i mustre pe rătăciți, însă nu negând cumva că trebuie cinstit zeul-soare, ci doar că nu trebuie cinstit mai mult decât Hristos (Sermo XXII). Unul dintre zeii cei mai populari la Roma, în perioada ridicării creştinismului, anume Mitra, avea şi el ziua de naştere serbată pe 25 decembrie. Mitra era un zeu persan al cărui cult şi rit era şi foarte asemănător creştinismului, aşa cum constata scriitorul creştin Iustin Martirul în Apologia sa prin secolul al II-lea, aşa cum va remarca mai târziu şi Tertulian la debutulsecolului al III-lea. (De praescritione haereticorum). Sfântul Ciprian a formulat la mijlocul secolului al III-lea: O, ce magică lucrare a Providenței că ziua în care Soarele s-a născut... Hristos şi el se naşte!

Creştinii secolului al III-lea credeau că creația lumii a avut loc la echinocțiul de primăvară, pe atunci plasat pe 25 martie; prin urmare, noua creație prin „întruparea lui Hristos" (concepția), trebuia, în viziunea lor, să aibă loc tot pe 25 martie, moment de la care numărându-se 9 luni (sarcina, gestația) se obținea data de 25 decembrie.

Sărbătorile din jurul solstițiului de iarnă au, după cum se vede, o origine precreştină. Ele sunt legate în mod indisolubil de evenimentele astronomice care au loc în acea perioadă. Evenimentele astronomice, care în vechime permiteau stabilirea datelor pentru monta animalelor, semănături şi măsurarea rezervelor de hrană pentru iarnă între recolte, ne permit să înțelegem apariția diferitelor mitologii şi tradiții culturale. În noaptea solstițiului de iarnă, un observator aflat în emisfera nordică poate observa cum cele trei stele din centura lui Orionse aliniază cu cea mai strălucitoare stea din est, Sirius, indicând punctul unde va răsări soarele în dimineața de după solstițiul de iarnă. De la data solstițiului de vară, soarele a descris un arc de cerc descrescător de-a lungul cerului sudic. La data solstițiului de iarnă, soarele îşi opreşte coborârea pe cer iar durata de lumină zilnică atinge minimul pentru 3 zile, timp în care soarele nu îşi modifică poziția pe orizont. După acest moment soarele îşi începe ascensiunea pe cerul nordic iar durata zilelor începe să crească. Bazându-se pe aceste fapte, multe culturi dau acestui interval interpretarea unei renaşteri a soarelui şi a unei întoarceri a luminii. Această întoarcere este sărbătorită din nou la data echinocțiului de primăvară, când durata zilei o egalează pe cea a nopții (dată de care se leagă în creştinism sărbătorirea Paştelui).

Pomul de Crăciun

Obiceiul împodobirii bradului de Crăciun îsi trage originile de la popoarele germanice. Tradiția s-a răspândit în restul Europei şi apoi în toata lumea după Primul Război Mondial. Între podoabele bradului bomboanele de pom, globurile şi ghirlandele au devenit clasice.

Moş Crăciun

Moş Crăciun este versiunea mai nouă a Sfântului Nicolae (în engleză: Santa Claus) care şi-a făcut apariția în secolul I. Pe atunci el era îmbrăcat în verde. El împarte cadouri tuturor copiilor în noaptea de Crăciun (de 24 spre 25 decembrie). Santa Claus este anglicizarea lui Sinterklaascare înseamnă Sfântul Nicolae în limba olandeză. Se pare că termenul Santa Claus a apărut înSUA prin contactul imigranților olandezi cu alte populații americane. Olandezii cultivați sunt conştienți că Sinterklaas e sărbătoarea neaoşă, iar Crăciunul este sărbătoare de import. Protestanții conservatori din Olanda nu introduc brad în casă de Crăciun, fiind considerat obicei catolic de origine păgână. Conform unei legende, tradiția cadourilor în noaptea de 24 decembrie spre 25 decembrie ar proveni de la Martin Luther care ar fi propagat din anul 1535 aceasta datină numită Christkindl (copilaşul Cristos) ca o alternativă a obiceiului catolic Nikolaustag (ziua lui Nicolae) de pe 6 decembrie. Multă vreme în familiile catolice a fost menținută mai departe tradiția cadourilor de Nikolaus. Scopul lui Martin Luther ar fi fost să trezească interesul copiilor pentru Cristos şi să-i îndepărteze astfel de datina catolică a cadourilor de Nikolaus, ea fiind un mod de venerație a catolicilor pentru sfinți, lucru interzis protestanților. Conform unei alte legende, Luther ar fi fost profund impresionat de cerul înstelat, lucru pe care nu l-a putut reproduce în cuvinte pentru familia sa, aşa că a tăiat un brad, l-a pus în casă şi a pus lumânări în el şi le-a aprins. Conform legendei, aceasta ar fi originea bradului de crăciun.

Credință şi legende populare privitoare la originea termenului

În folclor se spune că Fecioara Maria, când trebuia să nască pe fiul lui Dumnezeu, umbla, însoțită de dreptul Iosif, din casă în casă, rugându-i pe oameni să-i ofere adăpost pentru a naşte. Ajunge la casa unor bătrâni, Crăciun şi Crăciunoaia, însă nici aceştia nu o primesc, spre a nu le spurca locul prin naşterea unui prunc zămislit din greşeală. Nemaiputând merge, Maria a intrat în ieslea vitelor, unde au apucat-o durerile naşterii. Crăciunoaia, auzind-o, şi ştiind ce înseamnă o naştere de copil, i s-a făcut milă de dânsa şi s-a dus la ea, îndeplinind rolul de moaşă. Crăciun, când a aflat, s-a supărat şi i-a tăiat babei mâinile; apoi, înspăimântat de tot ce s-a întâmplat, a plecat de acasă. Crăciunoaia a umplut, cum a putut, un ceaun cu apă, l-a încălzit, şi l-a dus să scalde copilul. Maria i-a zis să încerce apa, şi când a bagat cioturile mâinilor, acestea au crescut la loc, mai frumoase decât erau înainte; de la această minune se crede că moaşele au mâini binecuvântate. În altă variantă a poveştii, Maria suflă peste mâinile Crăciunoaiei şi acestea cresc la loc.

Colindele de Crăciun

Sărbătoarea Crăciunului este anunțată prin obiceiul copiilor de a merge cu colindul şi cu Steaua, pentru a vesti Naşterea Mântuitorului. De asemenea, o veche tradiție este „mersul cu icoana", un fel de colindat care se face de către preoții comunității locale cu icoana Naşterii Domnului, binecuvântându-se casele şi creştinii. Colindele de iarnă sunt texte rituale cântate, închinate Crăciunului şi Anului Nou. Originea lor se pierde în vechimile istoriei poporului român. Evocând momentul când, la naşterea lui Iisus, s-a ivit pe cer steaua care i-a călăuzit pe cei trei regi magi la locul naşterii, copiii - câte trei, ca cei trei magi - merg din casă în casă cântând colindul „Steaua sus răsare...", purtând cu ei o stea. Ajunul Crăciunului începe cu colindul„Bună dimineața la Moş Ajun!", casele frumos împodobite îşi primesc colindătorii. Aceştia sunt răsplătiți de gazde cu fructe, covrigi, dulciuri şi chiar bani. Unele cântece de colindat au fost realizate de compozitori de muzică cultă, cum ar fi: „Iată vin colindătorii" de Tiberiu Brediceanu, „O, ce veste minunată" de D.G. Kiriac, „Domnuleț şi Domn în cer" de Gheorghe Cucu. Scriitorul Ion Creangă descrie în „Amintiri din copilărie" aventurile mersului cu colindele. Totuşi, după o citire mai aprofundată a Evangheliilor, aflăm că vizitatorii care veniseră cu daruri la Isus, nu erau regi, ci astrologi (numiți pe atunci magi sau vrăjitori) veniți din Est, probabil din zona Babilonului. Încă un aspect ineresant este faptul că nu e menționat nicăieri numărul astrologilor şi numărul darurilor, ci doar tipul darurilor: aur, tămâie albă şi smirnă. Colindele, precum şi obiceiurile colindelor sunt prezente şi la alte popoare, şi s-ar putea ca ele să dateze din timpul romanizării. De pildă, colinda românească „Scoală, gazdă, din pătuț" există şi la valoni, unde aceasta e cea mai răspândită, sub numele de „Dji vén cwerî m'cougnou d'Noyé".

Obiceiurile culinare

Timp de 40 de zile înainte de sărbători, creştinii respectă Postul Crăciunului, care se încheie în ziua de Crăciun dupăliturghie. Tăierea porcului în ziua de Ignat (la 20 decembrie) este un moment important ce anticipeaza Crăciunul. Pregătirea mâncărurilor capătă dimensiunile unui ritual străvechi: cârnații, chişca, toba, răciturile, sarmalele, caltaboşul şi nelipsitulcozonac vor trona pe masa de Crăciun.

LA MULŢI ANI ÎN NOUL AN – 2017 !!!

Cu ocazia “Sfintelor Sărbători de iarnă”, primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţenilor, un călduros şi sincer “La mulţi ani şi un an nou fericit!”

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, cu ocazia sărbătorilor de iarnă, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani şi numai împliniri în noul an 2017!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Crăciunului şi a Noului An 2017”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia “Sfintelor sărbători de sfârşit de an”, “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani şi noul an să vă aducă numai bucurii!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor, cu ocazia “sărbătorilor de iarnă”, un călduros „LA MULŢI ANI“ şi numai împliniri în noul an!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor românilor, cu ocazia “Crăciunului şi a noului an, 2017”, fericire şi împliniri! La mulţi ani!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia “Crăciunului şi a intrării în noul an”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfântului Nicolae”, aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor, tradiţionalul „La mulţi ani”, împliniri şi fericire în anul 2017!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor românilor, cu ocazia “Sfintelor sărbători de iarnă”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Sfintelor sărbători de iarnă”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani cu ocazia noului an 2017”!

Cu ocazia “Sfintelor sărbători de iarnă”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit” tuturor argeşenilor! Un an nou mai bun plin de împliniri!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Sfintelor sărbători de iarnă”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor românilor, tradiţionalul “La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, cu ocazia sărbătorilor de sfârşit de an, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani şi un an nou mai bun”!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor locuitorilor comunei, un călduros „La Mulţi Ani!”, fericire şi împliniri în noul an 2017!

Primarul Primăriei Coşeşti, domnul Florin Petre, urează tuturor cetăţenilor, un sincer „La mulţi ani!” cu ocazia marii sărbători, Crăciunul şi a intrării în noul an!

Viceprimarul comunei Domneşti, ION ZĂVOIANU, urează tuturor cetăţenilor, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”! Un an nou mai bun şi mai prosper!